

VALD SAMLING
AF
700
SVENSKA
SÅNGSTYCKEN.

UTGIFVEN
AF
AXEL IVAR STÅHL.

Änno genomsedd upplaga.

~~ONSTÄLLA~~

STOCKHOLM,
A. HULDBERGS BOKFÖRLAGS-AKTIEBOLAG.

Förord.

Då nu utgifves ännu en ny upplaga af *Vald samling af 700 svenska sångstycken*, torde vara på sin plats att för den ovanligt talrika läsarekrets, som denna inom vår literatur vidlyftigaste och erkänt främsta visbok förvärfvat sig, nämna några ord om den samlare, hvilken lade första grunden till denna visbok och hvars namn med rätta ännu anses böra stå å titelbladet.

Axel Ivar Ståhl tro de fleste af ofvan nämnda läsarekrets tvifvelsutän, att denne samlare hette. Detta var dock blott hans skriftställare- och samlare-signatur. Hans verkliga namn var *Ludvig Theodor Öberg*. Son till boktryckaren Ludvig Öberg (innehafvare af Elmén & Granbergs tryckeri) föddes L. T. Öberg i Stockholm 5 April 1820. Efter att hafva genomgått den för sin tid förträffliga och väl renommerade Beckmanska privatskolan, stälde Theodor Öberg, vorden yngling, sig vid sättarekasten i faderns boktryckeri. Boktryckarens yrke blef ock hans egentliga borgerliga näringsfång, ehuru han aldrig blef hvad man kallar »sin egen», utan endast dels, efter faderns död, en tid förestod sin moders, enkan G. Öbergs, affär, dels var

faktor å G. H. Wassenii officin i Helsingfors (1840—42) samt Meijer Marcus' i Stockholm (1855—56). Äfven som litograf verkade han och har såsom vittnesbörd om sin skicklighet inom denna konstbranche efterlemnadt; bl. a., porträtt af flere sceniska berömdheter: Zelma Hedin, Svante Hedin, Fredrik Deland m. fl.

Theodor Öberg var en man, hvilken, af naturen begåfvad med liflig fantasi, gladt lynne och lätt sinne, just var lämpad att ej blott fånga glädjens fjärl i flykten, utan ock, såsom samlare, med varsam hand hålla fast dess fina, glänsande vinge, i hvilken senare egenskap han särskildt understöddes genom en ovanligt stor beläsenhet inom vår musikaliska och vittra litteratur. Bevis härpå äro de allt då och då ånyo framkommande upplagorna af hans samlingsverk. Hans 100 studentsånger (ord och musik) anses med hänsyn till smak vid urvalet och omsorg vid redigeringen ännu i dag af kännare kunna täfla med den till quantiteten öfverlägsna samlingen »Odinslund och Lunda-gård».

Af Ax. Iv. Ståhls öfriga samlingsarbeten må nämnas: *Filikromen*, *Vid bälén*, *Aftonqvisthandbok*, *Svensk och Ryss*, *Julbocken* m. fl.

Den 25 November 1860 afled Öberg, efterlemnade enka (född S. L. H. Süssmilch) samt 5 barn.

Märkas må, att Ax. Iv. Ståhl under flere år hade såsom ett litterärt smakråd en förtrogen vän, bokhandelskommi'n C. F. A. Holmström (en synnerligen beläst och vittor man;

prisbelönt af Svenska akademien; född 5 Oktober 1820, död 11 Juli 1858).

Hvad denna upplaga af A. I. Ståhls Visbok beträffar, har ånyo en noga granskning egt rum. Flerfaldiga gammalmodiga, och på samma gång mindre värderika, stycken hafva utbytt mot nyare. Omkring 100 ytterligare upplysningar rörande de meddelade sångernas författare och tonsättare framstå för den granskande och uppmärksamme iakttagaren utan vidare påpekning.

Stockholm i Juni 1884.

Birger Schöldström.

Gamla svenska folksången.

(Musiken af *Lulli.*)

Bevare Gud vår kung!
Gör säll vår ädle kung!
    Lefve vår kung!
Bekrönt af ärans hand,
Alltid med hjertats band
Förent med folk och land,
    Lefve vår kung!

Gud! Krossa hatets våld
Och listen, som fördold
    I mörkret går!
Stäng alla sorgers tropp
Längst från hans banas lopp'
Han är vår tröst, vårt hopp,
    Hans sällhet vår!

Gud! Allas hjertan rör.
Att aldrig otack gör
    Hans krona tung!
För Vasars ädla ätt,
För vårt regeringssätt,
För lagens helga rätt
    Lefve vår kung!

Att sin belöning nå,
Han länge helsas må
    Kung, make, far!
För svenska slöjders ans,
För svenska snilletts krans,
För svenska vapnens glans,
    Förläng hans dar i

Nu hvarje troget bröst
Med hjerta och med röst
Hans välgång sjung!
Må tvedrägt flykten ta,
Han allas kärlek ha!
Sjung, svenska folk, hurra!
Lefve vår kung!

A. N. Edelerantz.

Nya svenska folksången.

(Musiken af *Otto Lindblad.*)

Ur svenska hjertans djup en gång
En samfäld och en enkel sång,
Som går till kungen fram!
Var honom trofast, och hans ätt,
Gör kronan på hans hjessa lätt,
Och all din tro till honom sätt,
Du folk af frejdad stan.

O, konung, folkets majestät
Är äfven ditt: beskärma det
Och värna det från fall!
Stå oss all verdens härar mot,
Vi blinka ej för deras hot:
Vi lägga dem inför din fot —
En kunlig fotopall.

Men stundar ock vårt fall en dag,
Från dina skuldror purpurn tag,
Lyft af dig kronans tvång,
Och drag de kära färger på,
Det gamla gula och det blå,
Och med ett svärd i handen gå
Till kamp och undergång.

Och grip vår sista fana du
Och dristeliga för ännu
I döden dine män!
Ditt trogna folk med hjeltmod
Skall sömma af sitt bästa blod
En kunlig purpur, varm och god,
Och svepa dig i den.

Du himlens Herre! med oss var,
Som förr med oss du varit har,
Och lifva på vår strand
Det gamla lynnets art igen
Hos Sveakungen och hans män.
Och låt din ande hvila än
Utöfver nordanland.

C. W. A. Strandberg.

Vårt land.

(Musiken af *Pacius* och af *Josephson*.)

Vårt land, vårt land, vårt fosterland,
Ljud högt, o dyra ord!
Ej lyfts en höjd mot himlens rand,
Ej sänks en dal, ej sköljs en strand
Mer älskad än vår bygd i nord,
Än våra fäders jord.

Vårt land är fattigt, skall så bli
För den, som guld begär,
En främling far oss stolt förbi;
Men detta landet älska vi:
För oss, med moar, fjell och skär,
Ett guldland dock det är.

Vi älska våra strömmars brus
Och våra bäckars språng,
Den mörka skogens dystra sus,
Vår stjernennatt, vårt sommarljus,
Allt, allt, hvad här så syn som sång
Vårt hjerta rört en gång.

Här striddes våra fäders strid
Med tanke, svärd och plog,
Här, här, i klar som mulen tid,
Med lycka hård, med lycka blid,
Det finska folkets hjerta slog,
Här bars hvad det fördrag.

Hvem täljde väl de striders tal,
Som detta folk bestod,
Då kriget röt från dal till dal,
Då frosten kom med hungrens qual?
Hvem mätte allt dess spilda blod
Och allt dess tålmod?

Och det var här det blodet flöt,
 Ja, här för oss det var,
 Och det var här sin fröjd det njöt
 Och det var här sin suck det göt.
 Det folk, som våra bördor bar
 Långt före våra dar.

Här är oss ljuft, här är oss godt,
 Här är oss allt beskärtdt;
 Hur ödet kastar än vår lott,
 Ett land, ett fosterland vi fått;
 Hvad fins på jorden mera värdt
 Att hålla dyrt och kärt?

Och här och här är detta land,
 Vårt öga ser det här;
 Vi kunna sträcka ut vår hand
 Och visa gladt på sjö och strand
 Och säga: se det landet der,
 Vårt fosterland det är!

Och fördes vi att bo i glans
 Bland guldmoln i det blå;
 Och blef vårt lif en stjernedans,
 Der tår ej göts, der suck ej fans,
 Till detta arma land ändå
 Vår längtan skulle stå.

O land, du tusen sjöars land,
 Der säng och trohet byggt,
 Der lifvets haf oss gett en strand,
 Vår forntids land, vår framtids land,
 Var för din fattigdom ej skyggt,
 Var fritt, var gladt, var tryggt!

Din blomning, sluten än i knopp,
 Skall mogna ur sitt tvång;
 Se, ur vår kärlek skall gå opp
 Ditt ljus, din glans, din fröjd, ditt hopp,
 Och högre klinga skall en gång
 Vår fosterländska sång.

J. L. Runeberg.

Arier och kupletter ur teaterstycken.

(Trollflöjten.)

(Musiken af Mozart.)

Ack, detta är en ängels bild,
Så tjusfullt skön, så himmelskt mild!
Ja, redan dess förtrollningsmakt
Min själ i ljuftva bojer lagt.
Jag kan ej säga hvad jag känner,
Men här liksom en eld det bränner:
Männ' denna känsla kärlek är?
Ack ja, så kärlek blott förtär.
Hvar skall jag denna ängel finna?
O! kunde jag dess ömhet vinna,
Jag skulle — skulle, öm och varm —
Hvad skulle jag? Uti min famn, o ljuftva lycka!
Mot detta hjerta henne trycka.
Och ega himlen vid dess barm.

H. A. Kullberg,
etter *J. E. Schikaneder.*

(Martha.)

(Musiken af *F. v. Flotow.*)

Ack, som sänd
Ner från skyn
Stod den hulda för min syn.
Ack, så ren
Skön och mild
Står i hjetat hennes bild.
Sorgen låg
I min häg
Innan jag min älskling såg,
Hoppet se'n

Kom igen.
 Och så klar blef himmelen.
 Hvad jag fann
 Dock försvann —
 Ack, mitt hjerta hviskar: glöm!
 Jag blef väckt,
 Och förskräckt
 Flög sin kos min sköna dröm.
 Ack, som sänd
 Ner från skyn
 Stod den hulda för min syn!
 Ack så ren,
 Skön och mild
 Står i hjertat hennes bild!
 Martha, Martha! Bort du dragit,
 Tog mitt hjertas lugn med dig;
 Skänk mig åter hvad du tagit
 Eller dela det med mig!
C. W. A. Strandberg,
efter W. F. Riese.

(Femhundra riksdaler banko.)

(Mel.: När månen vandrar.)

Af allt det goda, som man förtär
 Bland alla jordiska drycker,
 Ju kaffetåren den bästa är:
 Den skingrar människans nycker;
 Den styrker kroppen, den lifvar själen,
 Den käns från hjessan, ja — ned i hälen!
 Halleluja!

C h ö r : Halleluja!

När hösten kommer med blåst och snö,
 Och våren börjar sin väta,
 Då blir till lynnet man kärt och slö;
 Man blott vill sofva och träta.
 Ja, man är ruskig i hela kroppen,
 Men . . . då fins helsan i kaffekoppen;
 Halleluja!

C h ö r : Halleluja!

När frun sin älskade man har mist
 Och sitter ensam med gälden.
 Hon bittert sörjer sin dubbla brist,
 Nen . . . sätter pannan på elden:
 Och när den klarnat, hon lemnar båren
 Och hemtar styrka i — kaffetåren!
 Halleluja!

Chör: Halleluja!

När färska nyheter månde tas
 Från stadens hundrade kanter,
 Man på ett litet honnett kalas
 Ser sina vänner och tanter . . . .
 Vid kaffebordet man gör sitt bästa
 Med fantiserande om sin nästa.
 Halleluja!

Chör: Halleluja!

Den ena dricker sin tår på bit,
 En annan älskar att doppa:
 Parlerar de vid med sådan flit,
 Att man bör öronen proppa.
 Som trumman bullrar vid krigsreveljen,
 Så bullra tungorna i konseljen!
 Halleluja!

Chör: Halleluja!

Förutan kaffe — o, gudadryck! —
 Hvad vore menskliga lifvet?
 Allt nytt, som ännu ej fins i tryck,
 I pannans botten står skrifvet:
 Ty se'n man druckit ur sista slumpen,
 Stå lifvets gåtor i kaffesumpen!
 Halleluja!

Chör: Halleluja!

M. Cramér.

(Längtan efter äfventyr eller Perukmakaren och hårfrisören.)

(Tys: melodi.)

Af allt hvad jorden bär
 Besynnerligast är

Det lilla ting, som här
 Man hjerta kalla plär,
 Och hvars historia ingen känner,
 ∴ Derinom kämpas ut
 Rätt mången strid till slut,
 Fast ingen känner
 Hur hjertat bränner. ∴:

Det diskuterar ej,
 Kan ej försvara sej,
 Det tala ej förmår,
 Men alla språk förstår;
 Det rör sig sakta, klappar bara.
 ∴: Man aldrig frågar det,
 Men dock dess tanke vet;
 Det kan ej svara,
 Det klappar bara. ∴:

Om något ondt man gör,
 Det strax sig våldsamt rör,
 Man det ej höra vill,
 Man ber det tiga still,
 Men dock dess köst man noga känner,
 ∴: Ty hjertat låter ej
 Af någon köpa sej!
 Dess röst man känner,
 Det själen bränner. ∴:

Nog finnes den också,
 Dess slag ej aktar på,
 Som, kall och döf för allt
 Hvad samvete befallt,
 Till evig tystnad hjertat dömer.
 ∴: Men centnertungt dess slag
 Förkunna skall en dag,
 Det allt skall dömmas,
 Och intet glömmas. ∴:

När Gud oss glädje ger,
 Och lyckan mot oss ler,
 Godt klappar hjertat då,
 Men käns helt vekt ändå;
 Af kärlek slår det ock så gerna
 ∴: Och för den älskande
 Sitt blod det ville ge.
 Det slår så gerna
 För hjertats tärna. ∴:

En gång när tiden har
 Ej flera sandkorn kvar
 Och hjertat tröttnat ut
 Vid lifvets strid till slut,
 Från stoftet sakta höjes vingen.
 ∴ Helt tyst är hjertat då,
 Men evigt skall det slå,
 Högt ofvan tingen
 I stjärneringen. ∴:

Jeanette Stjernström, f. Granberg.

(En half million.)

(Mel.: Hjertat mig klämmer.)

Alla som lider
 Måste omsider
 Lära sig dricka brunn, brunn, brunn!
 Ty så är moden;
 Det rensar blodet
 Och gör den klar och tunn, tunn, tunn!
 Ty en brunnskur, den kan allt kurera,
 Hvarje mjeltsjukt hjerta ömt charmera;
 Lära människan att konversera:
 Klingeli, plingeli, klingeli plang,
 Om ni är mager
 Och har podager,
 Res till en brunn och drick, drick, drick;
 Och om ni tycker
 Fetman er trycker,
 Pusta, men blott ej sprick, sprick, sprick;
 Under brunns-sejouren håll dieten;
 Drick Marienbader i förtreten,
 Tills ni reser in i evigheten:
 Klingeli, plingeli, klingeli plang!
 Om ni som flera
 Vill spekulera
 På ett parti, förstås, stås, stås;
 Lyckan I kunnen
 Vinna vid brunnen —
 Flickor der fin's i gross, gross, gross!

Svälj ert vatten blott i små portioner,
Kurtisera fäder och matronor.

Fängsla döttrarna med ömma toner:

Klingeli, plingeli, klingeli plang!

M. Cramær.

(Profeten.)

(Musiken af *G. Meyerbeer.*)

Bertas kärlek, som jag äger,
Mer än världens kronor väger;
Hennes hjerta är mitt rike,
Som ännu ej såg sin like.
Hvad är kronans gyllne boja,
Ack mot denna simpla koja,
Der i ödmjukhet och ro
Frid och fröjd och kärlek bo,
Och der Bertha vara skall
Min kärlek all?

C. W. A. Strandberg,
efter *Scribe.*

(Läkaren.)

(Musiken af *N. Möller.*)

Bröder! När gyllene bälarne flöda,
Själén som våren blir liflig och skön,
Dimmorna, fly, när drufvorna glöda,
Sorgen blir glädtig och vintern blir grön!
Upp från det töckniga, jordiska land
Svingar sig själen till stjernornas land.
Fans något moln på vår rynkade panna,
Som icke bälén att skingra sig tvang?
Derför i lugn bland rankorna stanna,
Svärma och stäm in i bäléns kling klang!

A. Blanche.

(Aprilnarrit.)

(Musiken af *Labitky.*)

Den förste April man narrar sin vän.
 Med rätta ifall man förstår'et;
 Man blir ju tillräckligt narrad igen
 Den öfriga delen af året.

Båd' löjen och tårar
 Så lätt oss bedårar
 Och suckar dertill!
 En leende flicka,
 Som ömt synes blicka,
 Rätt ofta oss narrar April.
 Den förste April etc.

Se, hvart du dig vänder,
 Hur vänner, hur fränder
 Blott dåra dig vill! . . .
 När målet du hinner,
 Rätt ofta du finner,
 Att du blifvit narrad April.
 Den förste April etc.

J. Philipsson,
 efter *E. Bögh.*

(Mel.: Den lille Pedro.)

Den sköna går i sitt n i t t o n d e år,
 Se, nu står rosen i knopp;
 När fram bland de bleknande systrar hon går
 Det är som solen gick opp . . .
 Och herrarne puffas
 Och trängas och knuffas
 Att skåda förtjuserskan blott:
 De sucka och stamma
 Och brinna och flamma
 Och kyssa den plats, der hon stått.
 Men tappert hon låter dem strax förstå,
 Att rosorna växa med törnen på.
 Skada, skada! — Törnenas tid är så kort!

Ty snart har den sköna tillryggalagt
 Sitt fem och tjugonde år.
 Nu rosen utvecklar sin frestande prakt,
 I fagraste blomning hon står,
 Men endera dagen
 Bögynna behagen
 Att skrämma tillbedjarnes flock;
 Besinningen väckes
 Och elden utsläcket . . .
 Det är för besynnerligt dock!
 Och törnen stinga ej nu så hvasst,
 Men liksom hakar de hålla fast,
 Skada, skada! — Blomstringens tid är så kort!

Den sköna och blomstren, de följas åt ju:
 Till slut gå begge i frö.
 Snart falla från rosen bladen nu,
 Och flickan blir trettiårs mö,
 Och blicken blir sväfvande,
 Rösten blir bäfvande.
 Hvad kan ej tiden förmå!
 Och törnen bli ringa,
 Ej längre de stinga,
 De blifva så mjuka och små.
 Och kommer en friare då till slut,
 Så svarar hon innan han talat ut:
 Ja, ja, ja, ja! — ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja!

J. Philipsson,
 efter *E. Bögh.*

(National-Divertissementet.)

(Mel.: »Ack, Wermeland, du sköna».)

Der strömkarlen spelar för skog och älfvar blå,
 Min gamle faders stuga är belägen:
 Men skogarfe susa, och till hvarandra då
 Om Svea folk de hviska mången sägen.
 Det folket, det är godt i sin innersta rot,
 Och går man det till möte, så kommer det emot
 Och så man vinner mer än halfva vägen.

Jag är väl blott en ringa Wingåkersflicka, jag,
 Och sjunger hvarken ombedd eller tyungen,
 Men jag vill äfven qvåda min enkla sång i dag,
 Och vore det också för sjelfve kungen.

Den kungen, han är tapper, den kungen, han
 är god;

Nu har jag sjungit visan så godt som jag förstod,
 Af andra må den bättre blifva sjungen!

C. W. Böttiger.

(En trappa upp och på nedra botten.)

(Gammal melodi.)

Det sägs, att på jorden allt vinn^s genom ord-
 ning och flit:

D'ä' puder, ty jag tror, att allting beror på
 kredit.

Hur ginge det väl med planeternas rader,
 Om inte de hade kredit hos Gud fader?

Ja, solen den står

Och vår jord kring den går

På kredit.

Ja, utan krediten här vore blott jämmer och
 split.

Ty allt kan man smälta, men svälta är svårt
 på kredit.

När slut är på kassan, och magen den skriker,
 Och vännen oss lemnar, och flickan oss sviker,

Så fins dock en vän,

Som kan rädda oss än,

D'ä' kredit.

Si herrarne Kæding och Åberg, de göra sin flit
 Att hyfsa opp mens'kan, fast hyfsningen sker
 på kredit.

Hos Pohl och hos Davidson the skall man dricka
 Och skaffa sig gigg och en hund och en flicka,

Och allt har sin gång,

Man kan lefva så bon

På kredit.

Blott synd, att på den man ej evigt kan sätta
 Ty afund man väcker, isynnerhet hos slotts-
 Snart björnarnes skaror så hemskt börja ryta,
 De trapporna nöta och dörrarna bryta —
 Till gäldstun man går,
 Men eskorten man får
 På kredit.

A. Blanche.

(**Capriciosa.**)

(Mel.: af *J. N. Ahlström.*)

Din stämmas klang är ljuf och mild,
 Och i ditt ögonpar
 Jag ser utaf din själ en bild,
 Som tjusar och betar.
 Du fångslar mig,
 Jag tillhör dig
 Och stannar hos dig kvar
 Under vägen.

Hvad gudalif på hafvets grund!
 O, sällhet utan namn
 Att kyssa få din rosenmund
 Och slumra i din famn!
 Jag ser för mig
 Re'n öppna sig
 Lycksalighetens hamn
 Under vägen.

Jag känner mig så underlig,
 Mitt hjerta häftigt slår:
 En längtan genombärfvar mig,
 Mig sans och lif förgår.
 O, må jag dö,
 Blott du, min mö,
 Min kärlek ej försmår
 Under vägen.
C. H. Rydberg, efter Overskou.

(Fra Diavolo.)(Musiken af *Auber.*)

Dorina, ung och fager.
 (Om sagan ej bedrager)
 En afton zittran tager
 Och sjunger halfhögt så:
 Re'n hörs mötestimman slå,
 Kom, smyg dig då hit på tå.
 Re'n nattens skuggor rå,
 Och jag allena är — hå hå!
 Dorinas röst dig kallar;
 Hur kan du dröja då?
 Nu är den rätta stunden,
 Ty mörk är himlarunden,
 Och endast uti lunden
 Hörs näktergalen slå.
 Om dagen mormor passar på,
 Och aldrig nånsin då
 Vi begge råkas få.
 Nu sofver mormor min också:
 Nu är den rätta stunden;
 Hur kan du dröja då?

B. Crusell,
 efter *Scribe.*

(Robert af Normandie.)(Musiken af *Meyerbeer.*)

Då jag drog bort från våra bygder.
 Sa' mig en gammal eremit:
 Dig skall en man med tro och dygder
 Som maka återföra hit.
 Men ack, jag vänta får
 O du, vårt köns skyddspatronessa!
 För dig jag böjer nu min hjessa
 Och med min bön dig kallar på,
 Att du min kärlek gynna må!

Se'n sa' Raimbaud : Min älskarinna !
 Jag svär dig, att jag trogen är !
 Kanske, en annans gunst att vinna,
 Han henne samma trohet svär !
 Och jag . . . jag vänta får !
 O du, vårt köns skyddspatronessa !
 För dig jag böjer nu min hjessa
 Och med min bön dig kallar på,
 Att du min kärlek gynna må.

*B. Crusell,
 efter Scribe.*

(Den svaga sidan.)

(Fransk melodi)

Ëj trogen kärlek kan ett motstånd lida,
 I trots af allt han måste målet nå ;
 Ty hvarje flicka har sin svaga sida,
 Som det just konsten är att träffa på.

För en loretta behöfver man ej bida,
 Den som har pengar hon ej gerna skyr,
 Och lättast träffas hennes svaga sida
 Med vagn och hästar och en grann paryr.

Med borgarflickan plär det sakta skrida.
 Hon både tillgjord och försigtig är,
 Men lättast träffas hennes svaga sida,
 Om man förstår att vara öm och kär.

En fröken, skön och stolt som en Armida,
 Hon älskar ära och galanteri,
 Men lätt man träffar hennes svaga sida
 Med nobel hållning, känsla och geni.

Att en dansös i kärleks bojar smida
 För hvem som helst bör gå liksom en dans,
 Ty snart man träffar hennes svaga sida.
 Med smicker, nipper och juvelers glans.

Med en grisett man går dock ej så vida.
 Hon är åtkomlig på så många vis,
 Och lätt man träffar hennes svaga sida
 Med vin och tårtor och med jemn kurtis.

Må bönesystemen öfver synden qvida
 Och tala blott om späkning och moral,
 Man träffar ofta hennes svaga sida
 Med fromma miner och med granna tal.

Men emot oskulden är värst att strida,
 Hon är så skygg, så sedesam och blyg,
 Och för att träffa hennes svaga sida,
 Får man försöka länge och i smyg.

Dock kan ej kärlek längre motstånd lida,
 Och om sin seger ingen tvifla må,
 Ty hvarje flicka har sin svaga sida,
 Som det blott konsten är att träffa på.

*Ernst Wallmark,
 efter Clairville.*

(Stockholm, Westerås och Upsala.)

(Mel: »Jag var en äkta muntergök».)

En krigare, som kommer der så ståtlig på sin
 häst,
 Han väjer ej, han rider kull notarie, bonde,
 prest;
 Men möter han på vägen der en flicka skön
 och rask,
 Han bums från hästen tumlar ner och kryper
 som en mask.

Den andlige, som kommer der med näsduk hvit
 i hand,
 Han dundrar så förfaseligt mot detta syndens
 land
 Men får han kärleksguden se, han messar an-
 nan ton:
 Han dundrar ej, han dyrkar nu — Cupidos re-
 ligion.

Den lärde har ett hufvud han, med tusen my-
 ror i:
 Han tänker, grubblar natt och dag för att o-
 dödlig bli;

Men smyger sig en tärna in, på lilla foten
 Han ger odödligheten hin fördödlighetsens fröjd.
 höjd,

En köpman, som förtjena vill, han ligger med
 På Børsen och vid Skeppsbron står bland kaffe,
 i allt,
 the och salt;
 Men kommer herr grosshandlaren i kärleks-
 gudens våld,
 Åt fanders med affärerna, ty nu han sjelf blir
 såld.

A. Blanche.

(**Preciosa.**)

(Musiken af *C. M. von Weber.*)

Ensamheten mig ej döljer.
 Ty jag ser, hur ljuf och mild
 Mig, vid månens strålar följer,
 ∴ Alskade, din dyra bild. ∴

Mellan glädje, hopp och smärta
 Hvart min oro drifver mig,
 Klappar blott för dig mitt hjerta,
 ∴ Hvilat tanken blott hos dig. ∴

Stjernan lik, som fjerran brinner
 Och hvars glans så himmelsk är,
 För min famn din bild försvinner
 ∴ Hvar af själen uppfylld är. ∴

A. Lindeberg.
 efter *Wolff.*

(**Capriciosa.**)

(Musiken af *J. N. Ahlström.*)

En sjömans brud har böljan kär,
 Det stolta hafvet henne är

En brudsäng fjerran eller nära.
 Hur vildt orkanen ryta må
 Och vredgad våg mot stranden slå.
 Det kan ej hennes själ förfära.
 I stormen blott en vän hon hör,
 Som hennes älskling återför.

Ja, herligt är en sjömans lif;
 Han har sin lust och tidsfördrif
 När elementerna de rasa.
 Det gyllne kors i duken blå
 Förtröstansfullt han ser uppå
 I ögonblick af storm och fasa.
 Ty korset han i flaggan bär
 Af frälsningen ett tecken är.

Så går en sjömans lif framåt!
 Han föres som den lätta båt
 Omkring på vilda oceanen.
 Blir böljan ock till slut hans graf,
 Hans själ går därför ej i qvaf,
 Den kullslås ej utaf orkanen,
 Men finner då en säker hamn
 Uti den trogne vännens famn.

C. H. Rydberg, efter Overskou.

(Robert af Normandie.)

(Musiken af Meyerbeer.)

En tapper prins med ädelt hjerta
 I Normandiet kronan bar.
 Hans dotter, nämnd den sköna Bertha,
 Kall emot friarskaran var.
 Till hofvet då en prins anlände —
 Man visste ej från hvilket land —
 För den na Bertha ömhet kände,
 Och skänkte honom snart sin hand.
 Men grymt prinsessans hopp blef sviket,
 Ty friarn var — så sagan lär —
 En medregent af afgrundsriket;
 Man säger, det var Lucifer!

I mörkrets rike mäktig vorden,
 Näst satan sjelf afgrundens drott,
 All rikedom, som fins på jorden.
 Han ensam i sin vård har fått.
 Också, af all hans prakt förbländad,
 Föll' far och dotter i försät;
 I kyrkan vigseln blef fulländad,
 Och bröllop hölls med pomp och ståt.
 Men deras hopp blef rysligt sviket,
 Brudgummen var — så sagan lär —
 En medregent i afgrundsriket:
 Kort sagt, just sjelfve Lucifer!

Än grymmare blef Bertha straffad;
 En son hon fram till verlden bar,
 Robert, Robert, just så beskaffad,
 Och kallad djefvul som hans far.
 Så mycken illbragd ingen öfvar,
 I ondska ingen längre går,
 Med våld han qvinnorna bortröfvar,
 Och männerne i envig slår.
 Fly om han syns... fly då, herdinna!
 Det är Robert! Är han dig när,
 Med fadren likhet skall du finna:
 Han är en annan Lucifer!

*B. Crusell,
 efter Scribe.*

(Rochus Pumpnickel.)

(Musiken arrangerad af *M. Stegmayer*.)

Ètt vänligt öga vi på er kasta,
 Och strax ni tron oss fångade!
 Men, stackars karlar, ni er förhasta,
 Och eder svaghet vi blott bele,
 Tralleralla, tralleralla, etc.

En blick ert hjerta kan derangera,
 Ètt handtryck strax ert hjerta rör;
 Men hvartför onödigt er martera?
 Man endast gyckel med er gör!
 Tralleralla, tralleralla, etc.

En artig man ej könet hatar.
 Han lätt vårt hjerta och hand kan få;
 Men när en dumbom om kärlek pratar;
 Vi låta narren ensam stå.

Tralleralla, tralleralla, etc.

J. J. Askenbom, efter Stegmayer.

(Kronfogdarne.)

(Musiken af *Duny.*)

Polycarpus.

Flickan är vacker, och medel hon har,
 Jag eger penningar och syssla;
 Hon skall mig muntra på ålderdoms dar,
 Och jag med henne skall pyssla.

Ambrosius.

Ah, gubevars! Det går ej an:
 Ni skämtar, herr kronobefallningsman.

Polycarpus.

Man skall förbudet ta bort af er port,
 Intet kalas prohiberas;
 Allt skall få blifva pro forma gjordt,
 Allting skall restitueras.

Ambrosius.

Åh, gubevars! Männ' det går an?
 Ni skämtar, herr kronobefallningsman.

Polycarpus.

Ack, jo! jag är kär,
 Faseligt kär,
 Och jag begär
 En så förträfflig juvel.
 Uppå min del.

Stå ej mera nu och tveka.
 Och mig flickan längre neka! . . .
 Förty jag är kär,
 Faseligt kär,

Och jag begär
En så förträfflig juvel
Uppå min del.

C. Envallsson.
efter *Piis* och *Barré.*

— —
(Kärleksdrycken.)

(Musiken af *Donizetti.*)

Dulcamara.

Flicka, vill du mig tillhöra?
Jag är rik, och du är skön,
Låt oss då ett byte göra,
Låt ditt hjerta bli min bön.

Adina.

Ej på mig med kärlek blicka,
Ty jag den ej dela kan;
Jag är blott en fiskarflicka,
Bjud er rikdom åt en ann.

Dulcamara.

Ack, hur kan du stå emot
En senator! för din fot.

Adina.

En senator! Nej, ack, nej!
Inte passar det för mej.

Dulcamara.

Rik och mäktig skall du blifva
Om din ynnest du mig ger;
Guld och gods jag vill dig gifva,
Hvad kan du begära mer?

Adina.

Nådig herre! Denna heder
Är för stor att bli min lott,
Min Zanetto mig tillbeder.
Honom vill jag älska blott.

Dulcamara.

Ack, hur kan du stå emot
En senator för din fot?

Adina.

En senator! Nej, ack, nej!
 Inte passar det för mej!

— —

(En half million.)

(Mel.: »Jag sjunger och jag dansar»

Fantasterne de skrika
 Om syndens djupa dæld,
 Och presterne predika
 Om svafvel och om eld.
 Man vill bevisa dygdens norm,
 Och grälar om religionens form,
     Man läser,
     Och jäser
 Som hafvet i en storm.

Än barskt liksom cykloper
 Man svänger lagens svärd,
 Och än som filantroper
 Hugsvalar man vår verld.
 Man göra vill med idel glam
 Korrektionister till små lamm,
     Ty tiden,
     Förvriden,
 På skrufvar rullar fram.

Man brottslingen vill hölja
 Med ära och med gull,
 Men qvinnorna förfölja
 För deras svaghets skull.
 Man önskar med sin oration
 Rangera en inquisition,
     Den presten
     För resten
 Vill ha till sin motion.

I kärleksfulla theser
 Man bjuder tro och hopp,
 Men högt mot himlen reser
 Man fångpalatser opp,

Hvar menskovän, så samvetsgrannt,
 Sin pligt, i långa tal, charmant
     Förklarar,
     Men sparar,
 Som oftast på en slant.

Helt säkert vi befrias
 Från sedernas förfall,
 Om all gallimathias
 I verket sättas skall:
 Då måste världen bli toujours,
 Då finnes ingen själ i bur,
     Fast dygden
     Kring bygden
 Förbyta lär natur!

M. Cramær.

(Den grå paletån.)

(F r a D i a v o l o.)

Friare har jag så många som dagar
 Fins uti året, och flere ändå.
 När man är ung och rik och behagar,
 Har man ej svårt att friare få. (Fine).
     Må jag ej fånga
     Bara så många
 Att ej de andra hvar sin få!
     Halfqväfdä frågor,
     Flammande lågor
 Bryta ju ut hvart än jag må gå.

(A b e n d s t e r n e r v a l s.)

Balsalens lejon, så putsadt och snördt,
     Ofta jag hört
     Sucka så rördt,
 Läs pa om gval och om kärlekens makt,
 Stamma så sött i trefjerdedels takt.

(N o r m a.)

Och mången yngling i mänskensqvällen
 Med bleka kinder går kring berg och dal,

Och skrifver vers till mig om himlapellen,
Glindrande, tindrande stjernor och längtande,
trängtande qval.

(Regementets dotter.)

Och min armé
Skulle ni se :
Krigsmän med värja, skägg och port d'épée ;
'Trohet ha de svurit mig i lif och död,
Men om än de svek' mig, har det ingen nöd ;

(Kjögevisan.)

Ty nyss en herreman
Kom hit från Gestrikland
Och lade gods och gård
Med hästar, kor och får
Tillika med sitt hjerta för mina fötter ner
Och svor, att han så ömt och troget mig tillber.

(Mackedspolska.)

En ann',
Minsann,
Som grefve är, hvad tycks ?
Mitt ja
Vill ha !
Det kan ju kallas lyx.
Ni vet jag svärmar mycket för de små,
Och han är blott som så.

(Mel.: af Kücken.)

Och i reserv dessutom har jag båd' stort och
smått,
Ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja, ja ! Nu skall ni höra
blott ;

(La Rosière.)

Två rika patroner
Tre arma baroner,
Och en, som lektioner
I skrifkonsten ger ;
Två possessionater,

Ett par advokater,
 Två, tre kandidater,
 En kunglig sekter,
 Fem kontorister,
 Ett par kanslister,
 En dum magister,
 En qvick officer,
 En skraddarmäster
 Och sist hvad bäst är
 Sju rika prester!
 Behöfves det fler?

Friare har jag så många som dagar etc.

J. F. I. Högfelt.
 efter *E. Bøgh.*

(Rika morbror.)

(Mel. : »Nu han sväfvade kring»,
 af *B. Crusell.*)

Æritt är sjömannens lif, och med trotsande kraft
 Går han fram på det stormande haf;
 Trogen är han sin pligt emot konung och land:
 Aldrig sjöman blir suckande slaf.

Och när vindarne gry uti tackel och tåg,
 Då är lifvet så lustigt och godt,
 Törnar skutan på grund, halen i, alle man,
 Halen i, så blir skutan nog flott!

Kommer kapare der, sätt nu lapparna till!
 Efter honom som jagande fox!
 Snart vi ta honom fatt. Vid kanonerna klart!
 Fyren af! Klart till äntring och box!

Bågul flagga i topp lifvar hjerta och arm,
 Snart vi segrande ankrat i hamn.
 Nu blir jublande fröjd på den fredliga strand:
 Vänner hvila nu famn emot famn.

A. Blanche.

**(Min hustru eller En natt i Fal-
kenberg.)**

Mel.: »Har du hört min malheur i går?
af G. Wennerberg.)

K n u b b:

För att gumman min blifva qvitt
Gick jag fiffigt tillväga,
Och ett lif mera lugnt än mitt
Nu ej någon kan äga.

Sillén.

Ack ja, derpå jag tviflar ej:
Men hur bar ni er åt? o, säj!

K n u b b.

Jo, jag drunknade . . . .

Sillén.

Ah, d'ä charmant!

B å d a.

Det är charmant!

K n u b b.

Jo, jag drunkna' en vacker dag;
Dock, som lätt ni kan tänka,
Snart ånyo till lifs kom jag.
Men — min hustru blef enka.

Sillén.

Att ej åter förenad bli
Se'n med henne, hvad gjorde ni

K n u b b.

Echapperade . . . .

Sillén.

Ah, d'ä charmant!

B å d a.

Det är charmant!

K n u b b.

Echapperade sans façon,
 Och, att ej mig försumma.
 Gaf jag mig icke tid en gång
 Ta farväl af min gumma.

S i l l é n.

Nej, det tror jag förbaskadt lätt
 Ni blef fri på ett fiffigt sätt.

K n u b b.

Ja, hvad tycks väl?

S i l l é n.

Ah, d'ä charmant!

B å d a.

Det är charmant!

J. Philipsson.

(Tillfället gör tjuften.)

(Mel.: O! ma tendre musette)

Förgäfves i mörkret jag famlar.
 Mig kärleken ingen upplysning ger,
 Ju mer mina tankar jag samlar,
 Ju mindre förhoppning jag ser.
 Hvar kan väl min Ingri vara?
 Männ' hon härinne instängder är?
 Jag ropa skall: ack, om hon svara'
 Min kärlek ej mera begär.

Hör, Ingri, min Ingri, jag beder,
 Mig låna ditt öra blott en minut!
 Du ensam min lycka bereder:
 Gör på mina plågor ett slut!
 Du vet, att mitt hjerta dig dyrkar
 Och evig trohet lofvar dig här,
 Om dessa löften du yrkar,
 Min kärlek ej mera begär.

C. J. Hallman.

(Friskyttten.)(Musiken af *C. M. von Weber.*)

Förr mitt värf jag sorgfri skötte
 Båd' till nöje och behof,
 Och hvad djur som helst mig mötte
 Blef min säkra bössas rof.
 Ifrån skogarne och fjellen
 Jag af rika byten skröt,
 Glömd var dagens tyngd då qvällen
 Vid Agathas hand förflöt.

Nu hon ses i fönstret blicka.
 Lyssna efter mina fjät,
 Lef i hoppet, goda flicka,
 Max skall ej besvika det.
 Bladet, rördt af vindens flägtar,
 Tror hon trampadt af min fot;
 Fåfäng glädje! Kyssens nektar
 Tar dess älskling ej emot.

*A. Lindeberg, efter F. Kind.***(Jernbäraren.)**

(Gammal melodi.)

Gesälln kring verlden vandrar, uti sitt yrke
 lärd.
 Den, som kring verlden vandrar, han ä' en man
 af verld,
 Och allra mjuka tjenare, min lilla söta vän!
 Hur står det till med helsan — och se'n med
 kärleken?

Och nu ä' visan aller; men hvem har skrivit
 den?
 Jo, det har två gesäller, som bo i Stakens gränn.
 Den ene hette Lindqvist, den andre Sunnerlund,
 Den ene han var qvicker; den andre, han va'
 dum.

Men båda kunde sjunga, och det af hjertans
 grund,

Den ene kunde sjunga; den andre han va'
stum.

Den ene hete Anders, den andre Samuel,
Och båda hade systrar — den ena va' mamsell.
Och nu ä' visan sluter, ty nu ä' visan slut,
Och får jag ej ert hjerta, så langa hit en sup.
A. Blanche.

(Läkaren.)

(Mel. efter en gammal bevärningsvisa.)

Godt folk, jag vill sjunga min visa igen:
Det bästa på jorden är skomakaren;
Ty fans ej hans prygar,
Hans beckträ och sylar,
Så gick det med världen för den och för den.

Baroner och grefvar ej nå'nsin ä' små:
Så stora som hus de bland oss mände gå
Med gyllene frackar;
Men när de få klackar
Så blifva de högre och större ändå.

Om flickan barfota kom upp på en bal,
Hvad hon skulle blifva förlägen och skral,
Fick stickor i foten,
I bröstet lungsoten!
Nej, förr kan hon umbära klädning och schal.

Hur nyttigt, att hustrurna hålla igen
Med tömmar och tygel de älskade män;
Men mannen, den stoffeln,
Kom ej under toffeln,
Om toffeln ej gjordes af skomakaren.

A. Blanche.

(Alphyddan.)

(Musiken af *A. Adam.*)

Helvetiens berg och dalar,
Hur tjust jag helsar er!

Hur barndomsminnet talar,
Då jag er återser!

I obetänksam ungdomsyra
Åt utländsk makt jag lånte mig;
Men nu, mitt fosterland, du dyra,
Nu får jag ändtligt dö för dig!
Hör på . . . hör på! . . . Hör dessa ljud,
Så enkla, rörande . . . O Gud!

Fosterländska toners
Ljufva harmoni!
Dessa regioners
Minnen ären I!

Alpens son med smärta
Fjerran hör en sång:
Längtan i hans hjerta
Väcks då hvarje gång,
Fäst i andra länder
Genom pligtens band,
Då en suck han sänder
Till sitt fosterland.

Hemsjuk han då gråter;
Ö fver land och sjö
Hem han måste åter
Eller också dö!
Fosterländska toners
Ljufva harmoni!
Dessa regioners
Minnen ären II!

B. Crusell, efter Scribe.

— — —
(Vattendragaren.)

(Musiken af Cherubini.)

Himlaförsyn, min hand ledsaga,
Visdom och mod och kraft mig gif!
Hjelp mig att undan bilan draga
Dessa två ädla makars lif!

Låt hvem som vill sin lycka få äga
 I höghet, i rikedom, i hvad som helst,
 Min sällhet är att kunna säga:
 Jag har en oskyldig medmenska frälst,

Fast jag blef dömd af ödets lagar
 Till ringhet, förakt och torftighet,
 Må ej dessmindre mina dagar
 Gagna en lidande mänsklighet!
 På min graf må vandraren lära:
 Han sökte ej rykte, ej guld, ej hvad helst;
 Nej, all hans vinning, all hans ära
 Var den, att han mången oskyldig frälst.

(Bröstkaramellerna.)

Hur gick det med oss alla,
 Om ingen skräddare mer fans?
 I ryslig villervalla
 Förbyttes skick och sans.

Hur viftar icke hunden
 På svansen åt en välklädd man,
 Men, säg mig, hvad är grunden?
 På tiggarn skäller han.

Hur mången har ej knipit
 En fästmö i sin nya frack,
 Se'n han förgäfves gripit
 Till o! och ve! och ack!

Hur ofta har syrtuten,
 Och västen, fin och ren och vit,
 I viktiga minuten
 Ej räddat ens kredit?

Ja, mången, född med felet
 Att vara en af tölpnatur,
 Han dragit sig ur spelet
 Blott med en fin bonjour.

Ack ja hvem skulle hålla
 Rättvisans tunga vågbalans,

Om så man kunde trolle
Att kläder aldrig fans?

De arma och de rika —
Törs jag väl säga ordet ut? —
De blifva alla lika
Hvarann en gång till slut.

Kom, låt oss därför bedja
Till skräddarena att de ej
En dag i jägarkedja
Gå bort att dränka sej.

Ja, Byström kan formera
Rätt hyggligt folk af gips och sten;
Men skräddarn han gör mera,
'Ty han gör folk — af fän,

J. Jolin.

— —

(Profbladet.)

(Mel.: »Jag sjunger och jag dansar».)

Hur hårdt för den att springa
Kring källarbord med glas och fat,
Med sötmjölksost och bringa,
Som styra kan en stat!
Att smörgås bre' med metvurst på
Och toddy i små lassar slå,
För den, som kan styra ett rike och en stat!

Ack, om jag konung vore,
Nog vet jag hvad jag gjorde då:
I sjuglasvagn jag fore
Och drack hvar dag cliquot,
At kaviar med största ske'
Högg skall'n af den, som kacklade . . .
Ack, om jag konung vore, jag drack hvar dag
cliquot.

Ack, om jag vore konung,
Jag skulle rumla dagen lång;

Mitt hof, det gaf jag honung,
 Mitt stadsråd pickadong,
 Surströmming åt medborgarne;
 Och slutligt blef jag kejsare.
 Javisst, en sådan konung bör minst bli kejsare.
A. Blanche.

— — —
(Barnhusbarnen.)

(Gammal fransysk melodi.)

Hur många här i världen till sin lycka gå,
 Blott han förstår att fiffig vara i sitt hår.

Ty hvarje flicka skyr

En ruskig chevelyr,

Nej, pojke, akta dej för så'na äfventyr.

För tra la la, klipp, klipp!

För tra la la, klipp, klipp!

Nej, pojke, skaffa dig en bra chevelyr.

Hur ofta blir en lärd, med hjessan grå och kal,
 Ej knuffad hit och dit, om han är på en bal.

Och många med talent,

Som ej har coup-de-vent,

Bli utsatt af sin dam för månet manquement

För tra la la etc.

Nej, pojke, skaffa dig en skön coup-de-vent.

Ja, vackra brända lockar dölja många gång,
 Hur pannan eller hjessan blifvit bygd för trång;

Och många på supé

Bjuds blott för sin tupé.

Den hårfrisörn, han är ändå en klippare!

För tra la la etc.

Ja, pojke, klipp och putsa jemnt din tupé.

För månsken svärma flickorna i all sin dar,
 Men tåla inte »månsken» hos en vacker karl.

De minnas år från år

Hur det i bibeln står,

Att Simson var berömd just för sitt rara hår.

För tra la la etc.
Nej, pojke skaffa också dej sådant hår.

J. Jolin.

(I Bohusländska skärgården.)

(Musiken af *J. N. Ahlström*)

E r i k.

Hvad jag vill säga vet du väl,
Du hört det förr af mig:
Jag älskar dig af all min själ!
Det är ej nytt för dig.

H e l e n.

Ack, solen är ej heller ny,
Dock synes den oss så
Hvar gång den ur sin ljusa sky
Så herligt mände gå.

E r i k.

Ack, säg det, Ellen, åter om!
Jag älskad är af dig,
Och ingen annan finnes, som
Du skänkt din tro likt mig?

H e l e n.

Hvad förr jag ofta svarat har,
Jag åter säger om:
Du var den förste och du var
Den endaste, som kom

J. Philipsson.

(En half million.)

(Musiken af *J. W. Söderman.*)

Hvad är det, som gör våra män till dårar?
Hvem gjorde väl Simson en gång till ett noll?
Jo, kvinnans förledande böner och tårar.

Ty tårarne spela en mångsidig roll.
 Hur mången på bår,
 Atnöja sig får
 I afskedets stund med en krk odilstår.

När enkan sig satt på sin ensliga kammar,
 Och friaren öppnar och nalkas på tå
 Och sirligt och grant sin förklaring framstam-
 mar,

Hon suckar, men hör med förtjusning derpå.
 Och gör han en faute,
 Hon småler deråt,
 Men brister omsider, af ömhet, i gråt.

När frun har trakterat sin man med sarkasmer,
 Och han ändå fortfar att spela despot,
 Hon dånar med mycken soin och får spasmer.
 Och hjälper ej detta, så hjälper väl gråt;
 Ty blir han ej god,
 Så repar han mod

Och tämjer tyrannen med tårarnes flod.
M. Cramær.

(Blekingsflickan.)

(Mel af *J. N. Ahlström.*)

Hvart jag blickar hän,
 Jag ser dig ej, min vän,
 Du borta, kanske evigt, från mig är,
 I himlens stjerneland,
 Uppå den ljusa strand,
 Uppå dess strand jag träffar dig, min vän,
 Hvad är gods och guld
 Mot dig, så vän och huld?
 För mig de endast äro ringa mull.
 Om jag låge i djupa grafven,
 Der flyktar sorgen bort,
 Man sofver der så godt,
 Och vaknar sedan uti himmelen

Ah, de skratta der,
 Då jag så ledsen är,

Men lyckan ju från mig för ständigt flytt.
Nej, jag vill mig i hafvet kasta.

Guds englar skola mig

Uppå sin ljusa stig

Väl föra, ack, min hjertans kär, till dig.

A. Krook.

(Regementets dotter.)

(Musiken af *Donizetti.*)

Hvem känner ej, hvem har ej sett
Detta berömda regemente,
Som kejsarn för sitt mod har gett
Med rätta dubbelt traktamente?
Som ständigt man omtalas hör,
Som alla äkta männer frukta, klandra,
Men som de skönas högsta sällhet gör?

Vi ä' här!

Vi ä' der!

Öfverallt! . . . Gå på!

Framåt marsch! De pardon

Ej få!

Framåt marsch, bataljon!

Gå på!

Lefve det tjugeandra!

I kejsarns gunst så högt det står,
Att, som det säges, han lär ämna
Att hvar soldat i denna kår
Vid krigets slut till marskalk nämna,
Han ock ej mindre göra kan
För alla segrar, som det vann,
Och hans beslut kan ingen klandra.

Vi ä' här!

Vi ä' der! etc.

N. W. af Wetterstedt,
efter *Bayard.*

(Friskyttten.)

(Musiken af C. M. v. Weber.)

Här i jordens jemmerdal
 Vore endast nöd och qual
 Utan drufvans safter;
 Stärkom alltså hvarje stund
 Uti vingudens förbund
 Mod och hopp och krafter.

Vinet ensamt är väl bra,
 Men det bör dock sällskap ha;
 Derfor till det ena
 Kortens brokigt glada lek
 Och en fromsint flickas smek
 Ärnar jag förena.

Utom dessa trenne ting
 Fins på hela jordens ring
 Intet värn mot sorgen.
 Flickor, vin och kort hvar dag!
 Min förtröstan bygger jag
 På den fasta borgen!

A. Lindeberg.
 efter *F. Kind.*

(En Komædi.)

(Mel. i Filikromen 1:sta häftet.)

Hör på, ho, lilla Greta, ett ord jag säja vill—
 sa' jag.
 »Ack, kära Anners lilla, jag tiger tyst och still»—
 sa' ho.
 Det är just såsom så, att, att, att, att, att—
 sa' jag.
 »Åh stå ej så och skälf som en rötta för en
 katt — sa' ho.

Jag tänkte', tänk om Greta kund' tycka om—
 (mej sjelf, skulle jag säja, men jag tordes inte
 så badus)

kund' tycka om min — ko sa' ag.

»Att Anners va' så stollig, det kunde jag ej
tro» — sa' ho.

Om Greta kunde älska — (mej sjelf, skulle jag
säja, men jag tordes intet så badus)

»Åh, Anners ä' så hufvebryll som brömsen i
min lilla svarta gris — sa' jag.
en spis» — sa' ho.

Om Greta kunde älska m—m—m— —mitt ful
gråa ök — sa' jag.

»Jag kunde först med Anners få göra mitt för-
sök» — sa' ho.
(Men så gick jag tillbaka två steg till,
och så sa' jag)

Ack! Herre Gu' om Greta kund' ta sej fram
med — mej — sa' jag,

»Ack! Gu' i himlens tron, låt mej betänka mej»
— sa' ho.

Nej, svara mej me'samma, säj, vill ho eller ej?—
sa' jag.

»En vecka till betänketid, men inte blir det
nej» — sa' ho.

(Nå jekeln sa' jag, och gick fyra steg fram.
Ack, toles jag få anhålla om — en liten — puss—
sa' jag.)

»Jag hoppas aldrig Anners begagnar tobaks-
buss» — sa' ho.

(Nej fy vali, sa' jag. Tackar allramjukast,
— sa' jag.)

Ack, får jag ta om lifvet, och hålla sesåhär
sa' jag.

»Åh, Anners ä' för go', som vill göra sej be-
svär» — sa' ho.

(Tackar allramjukast, sa' jag)

Ja . . . Greta ho va dögduger som sjelfvaste
hunn. (Men nu . . .)

Men nu så städar ho för studentera i Lunn.
J. Jolin

(Marie eller Bröllopsfesten.)(Musik af *Herold.*)

»Hör, sjöman», Lisken sade,
 »Jag ville öfver sjön,
 Om blott jag arma hade
 En fyrk till roddarlön.»
 Då sa' Colin bevågen:
 »I alla fall, stig in . . .
 Min julle, lätt på vågen,
 Du vagge flickan min!»

»Mig till min fader ror du;
 Han bor på andra strand,»
 — »Nå väl, min sköna, tror du,
 Att han ger mig din hand?» —
 Hon sa': »Var fast i hågen,
 Jag tror det skall slå in» . . .
 »Min julle, lätt på vågen,
 Du vagge flickan min!»

Colin, i äkta bandet
 Så glad som i sin båt,
 På vattnet och på landet
 Förståndigt bar sig åt;
 Och lycklig, som trots någon,
 Sjöng alltid visan sin:
 »Min julle, lätt på vågen,
 Du vagge flickan min!»

*J. E. Remmer, efter Planard.***(Alphyddan.)**(Musiken af *Adolph Adam.*)

I denna enkla, låga hydda
 Befaller ingen ann' än jag;
 Här ingen mig behöfver skydda.
 Jag följer endast mitt behag;
 Ty ingen man här stiftar lag.
 Om någon kärleksnarr på mig ser,

Och om han ömt mig ber,

Jag då ler,

Och till svar jag då ger:

Frihet vill jag lofva

Som den bästa gåfva,

Ja, den bästa gåfva,

Menniskan kan ha!

Tra, la, la, tra, la, la —

Må ingen detta illa ta!

Tra, la, tra, la, la,

Må ingen detta illa ta!

Då jag nu gör allt hvad mig lyster,

Jag skulle ta en man? Åh nej!

När jag vill dansa, blir han dystert;

Om man till valsen bjöde mej,

Han skulle säga: dansa ej!

En make, som så gör.

Räds jag för

Jag skulle sakta då

Säga så:

Nå, nå, nå, nå!

Frihet vill jag lofva

Som den bästa gåfva etc.

B. Crusell, efter Scribe.

— —

(Aprilnarrit.)

(En polka-melodi.)

I J a n u a r, hur fredligt då

Var allt, hur nytt och godt!

Hvad saknade de unga två?

En hydda var ett slott . . .

Och glädtigt ingick F e b r u a r,

Den måna'n var så kort,

Och dagen var så ljus och klar

Och flög så hastigt bort,

I M a r s var ännu dagen klar,

Men blef dock stundom lång;

A p r i l ostadig ofta var,

Och regn föll mången gång.
 I M a j blef härdens eld utsläckt,
 Hemtrefnaden tog slut:
 Man lockades af vestans fläkt
 Så lätt från hemmet ut.

I J u n i Flora redt sin säng
 Och, som i fordom tid,
 Man svärmade kring skog och äng
 Samt glömde kif och strid.
 I J u l i och A u g u s t i gret
 Man öfver solens brand:
 Nu luften blef så qvaf, så het,
 Och åskan gick ibland . . .

S e p t e m b e r gjorde ingen glad,
 Sitt intåg hösten höll;
 O k t o b e r kom — det sista blad
 Från kärleksträdet föll!
 N o v e m b e r bragte storm, och se'n
 D e c e m b e r is: — — nu har
 Man blott en bön till himmelen:
 Om snarlig J a n u a r!

*J. Philipsson,
 efter E. Bøgh.*

(Hvita frun på Drottningholm.)

(Musiken af *Prins Gustaf*.)

Ä rosens doft, i blomsterlundens gömma,
 Der friden bor emellan berg och dal,
 Låt oss fördrömma lifvets vår,
 Låt oss förglömma hjertats sår,
 : , : Och låt oss världen glömma! : , :

O fråga ej: hvad är att lycklig vara?
 O fråga ej: hvad är att vara nöjd?
 Blott hör din känslas egen röst
 Och göm dess ord uti ditt bröst
 : , : Och lär att dem förklara. : , :

H. Säterberg.

(Nya Garnisonen.)

(Fransk melodi.)

I tornets djup, fördold för världens öga,
 Vid lampans sken den trogne Rudolf satt,
 Och hoppets milda stjernbild i det höga
 Ej någon stråle spred i fångslets natt.
 Då smög sig tyst hans brud vid dagens ljusning,
 I väpnardrägt, kring tornet utanför.
 För bådas hjertan, hvilken stund aftjusning!
 Hon honom ser, han henne hör.

Och när han henne ser vid tornet stanna,
 Med lockar sväfvande för himlens vind
 Och englars oskuld på sin rena panna
 Och blygsamhetens rodnad på sin kind;
 Då väcktes åter lefnadshoppets ljusning
 I fångslets natt, der han satt innanför.
 För bådas hjertan, hvilken stund af tjusning!
 Han henne ser, hon honom hör.

*B. v. Beskow.***(Den Stumma från Portici.)**(Musiken af *Auber.*)

I vänner, skön är unga dagen,
 Församlens alla ner vid strand;
 Kamrat, var munter och förslagen,
 Skjut ut din båt nu raskt från land.
 Var tyst och styr din kosa riktigt,
 Men var på din vakt!
 Och lägg ut dina nät nät försigtigt,
 Men var på din vakt!
 Och hafvets konung fåfängt flyr din makt.

Fast stunden ännu dröja synes,
 Var viss, den kommer dock till slut:
 Den handling, som med mod begynnes,
 Med skicklighet bör föras ut.

Var tyst och styr din kosa riktigt,
 Men var på din vakt!
 Och lägg ut dina nät försigtigt,
 Men var på din vakt!
 Och hafvets konung fåfängt flyr din makt.
B. Crusell efter Scribe.

(Blekingsflickan.)

(Mel.: En krigare, som kommer der
 så ståtligt på sin häst.)

Ja, flickorna, de älska oss för uniformens skull,
 Och många kyssar ta' vi ock af dem som lag-
 lig tull;
 Men när vi en gång afsked ta och uti striden gå,
 De sorgsna hviska alla, att vi återkomma må.
 Ja, Sven, vill du en skälmsker tärnas lilla
 hjerta ta,
 Du skall, som jag, en vacker uniform uppå dig
 ha;
 Ty hvarje flicka gladt och gern springer i din
 famn,
 Om du, som jag, med heder bär den svenske
 krigarns namn.
 Ja, värfning tag, min kära Sven, och med i
 striden gå!
 Din lilla Anna skall du då till gumma säkert få,
 Ty ännu icke någon knekt har lidit nederlag.
 Och aldrig skall väl randas få en sådan dålig
 dag.
A. Krook.

(Kusinen.)

(Mel. af Otto Lindblad.)

Jag hoppar och dansar, jag sjunger och ler,
 Och lifvet i rosande dager jag ser;

Bekymret ej bor i mitt sorgfria bröst,
 Till glädjen jag sjunger med jublande röst,
 Att sucka och klaga jag icke förstår,
 Ej sorgen mig trycker i lefnadens vär.
 Nej, lifvet i rosande dager jag ser,
 Jag hoppar och dansar, jag sjunger och ler.

Så njuter jag lifvet, så sorglös och yr,
 Jag älskar de glada, de sorgsna jag flyr.
 Ett strålande öga, en leende mund,
 De vinna mitt hjerta, min kärlek på stund.
 Ack, ungdomen vår är så härlig, fast kort,
 Hvi skulle dess dagar jag då sörja bort?
 Nej, lifvet i rosande dager jag ser,
 Jag hoppar och dansar, jag sjunger och ler.

J. Philipsson.

(Vermländingarne.)

(Mel.: Folkvisa.)

Jag sjunger och dansar, så glad i mitt sinn';
 Jag smög bort i skogen
 Till Anna-lill trogen,
 Och frågte så kärligt: »säg, vill du bli min?»
 Först såg hon åt öster,
 Så såg hon åt vester,
 Sist såg hon på mej, sa'n, och neg och sa': aj!
 Och därför är jag nu så gla', så gla';
 Ja!
 Dertför är jag nu så gla'.

Se'n tog jag i famnen min vänaste mö,
 Och sporde den kära:
 »Vill du mej förära
 Till fästning en kyss nu så rosenderö'?
 Då log hon, min tärna,
 Så blid som en stjerna,
 Och rodna' på kinden och neg och sa': ja!
 Och dertför är jag nu så gla', så gla':
 Ja
 Dertför är jag nu så gla'.

Och, kära min Anna, nu frågar jag dej:
 I glädjen och nöden,
 I lifvet och döden,
 Säj, vill du bli trogen och hulder mot mej?
 Med tår i sitt öga
 Hon såg mot det höga
 Och räckte mej handen och neg och sa': ja
 Och därför är jag nu så gla', så gla',
 Ja!
 Derför är jag nu så gla'.

F. A. Dahlgren

(En födelsedag på gäldstugan.)

(Mel. af *J. N. Ahlström*.)

Jag sökte en syssla med lön uppå stat
 Och skäligen litet att göra;
 Men bäst som jag sökte, så kom en krabat
 Och tog den — hvad skulle jag göra?
 Beslöt med en kula nå dödens sjelf,
 Men det går så krångligt att skjuta sig sjelf.

Jag hade en flicka — och hvem har ej det? —
 Så tjusfull som strålande dagen;
 Men hur jag än suckade, knäföll och gret,
 Jag snart utur brädet blef slagen.
 Jag tänkte gå ner i den djupaste vak,
 Men vatten var aldrig i tiden min sak.

Då grep jag till tärningar, käglor och kort —
 Mot ödet jag började choc'en;
 Men hur jag än spelte, så var det förgjort:
 I första partiet strök rocken.
 Jag bums i ett träd vill hänga mig opp,
 Men ej fins ett rep, som kan bära min kropp.

A. Blanche.

(Magister Bläckstadius.)

(Mel.: »Jag heter Papageno, jag»,
af Mozart).

Jag är en lärd magister, jag;
studerar flitigt natt och dag;
Dock springer jag kring hela sta'n
Från morgon och till qvällen, som fan.
An jag vid Tantobommen är,
An vid Norrtull så står jag der,
Har hufvud som Tegnér bestämdt
Och Lunkentus i benen jemnt.

Nu är jag trött vid detta fläng,
Jag börja vill en annan sväng;
Jag reser derföre till Lund
Och prestexamen tar på stund.
Se'n blir jag prost och riksdagsman
Och skall voterá som en ann'.
Jag biskop blir och med god smak
Tar stjernor mot båd' fram och bak.
A. Blanche.

(Polkander och hans fru.)

(Marcaïous' polka, 3:dje takten.)

Ja si, fruntimmer sqvallra båd' dag och natt.
De tadla sin nästa, fast de smekas som en katt,
När det händer nå't nytt, om än aldrig så platt
Då ä' fruarna på språng, och då prata de besatt.

Än de häckla
Lotten, Hilda,
Rosa, Thilda,
Thekla,

Än Manda än Betty, än Mina för sitt sätt,
Och den flicka, som fjäsas, hon är visst en
kokett.

Och de tissla
Med hvarandra,
Döma, klandra,
Gissla,

Intriger de spinna ihop mot sin rival
Uppå jantor, supéer, på kalaser och på bal.

Och si, karlen han nu för tråkig och sur,
An bland flickorna för djerf och för munter
och toujour.

Gör för någon utaf dem han sin kur,
Han älskar minst femti . . . Det vär hin eller
hur?

Uppå balen,
Kära syster,
Var han yster,
Galen.

Han krusa för Emma, för Lisen och Jeannette,
Och så glömde han sin fästmö! Säg, syster, är
det rätt?

Dej, din fjolla,
Han betager
Och bedrager,
Stolla!

Ja, karlarne ä' ett ondt för oss jemnt.
Och för flickorna en plåga — ja, de' ä' di be-
stämdt!

C. Moqvist.

— —

(Martha.)

(Musiken af *F. v. Flotow.*)

Jungfrun går
Jägarspår,
Sigtar så med blickar,
Då och då
Pilar små
Hon ur ögat skickar;
Utan ro
Hon, må tro,
Vakar oförtruten,
Sigtar godt,
Lurar blott
Tills han blifvit skjuten.
∴ Amor, som så roligt har,

Arier och kupletter

Som en blixtpilen tar
 Amor sjelf med pilen far
 Rask och snar. ∴

Hjertat får
 Djupa sår
 Af de lätta vapen,
 Kärleken
 Kan dock än
 Läkarvetenskapen;
 Blicken se'n
 Ger igen
 Allt hvad blicken tager.
 Fröjd och mod
 I hans blod
 In ånyo drager.
 ∴ Amor, sjelf som pilen har,
 Doktor var, doktor var;
 Amor, som sjelf pilen har,
 Doktor var. ∴
C. W. A. Strandberg,
 efter *W. F. Riese.*

(En Majdag i Varend.)

(Gammal folkmelodi.)

Klockarfar, han skall nu allting bestyra,
 Lära barnen, att två och två det är fyra,
 Utan honom man kan ej lära att stafva,
 Utan honom man kan ej folket begrafva.

Föds ett barn, så frågas: hvad skall det heta?
 »Gå till klockarn, han måste allting ju veta.»
 Om ett par sig i äkta ståndet begifver,
 Ar det klockarn, som bröllopsverserna skrifver.

Får med sjukdom för sina synder man sota:
 »Gå till klockarn, han skall dig nog kunnabota
 Om processer och annat otyg man äger:
 »Gå till klockarn och hör dig för hvad han
 säger.»

Han skall veta råd för alla slags sorger,
 Ympa barn skall han kunna samt spela orger.
 Det är han, som skall hålla handbok åt presten,
 Och vid graföl är det han, som får resten.

Hvarje söndag skall predikstolen han damma,
 Klockare och klokare är detsamma.
 Han i läsa skall känna nyaste moden,
 Lugga barn skall han på Lancastermetoden.

Han åt prosten skall väga tiondesmötet,
 Bakpå schäsen åka med till förhöret,
 Prost och kaplan han söka skall att förlika,
 Och vid messfall det händer han får predika.

Ingenting, nej intet får han försumma:
 Dör en gubbe, så tröstar klockarn hans gumma.
 Han skall föra an båd' dansen och leken,
 Och vid bordet är det han, som skär steken

Han skall vara med från början till slutet;
 Skall det skjutas, så släpper klockarn till krutet.
 Han skall vara en hjälp för gamla och unga,
 Och framför allt skall han vara grym till att
 sjunga.

Öfverallt så är klockarn framme och råder,
 Får man tandvärk, skall han på tummen slå
 åder;

Men i dag så är hans helaste ärend'
 Att lyckönska er, silfverstjerner i Värend.
C. W. Böttiger.

(Fra Diavolo.)

(Musiken af *Auber.*)

Likt en monark jag här befaller
 Mitt trogna folk, mitt tappra band;
 De resande, mina vasaller,
 Mig bringa skatt från alla land.
 Allt hvad som passerar
 Jag noggrannt visiterar.

- Allt lyda får min lag.
 Der kommer en bankir — tag hit, tag hit er
 Der en förnäm seigneur — tag hit, tag hit er
 Der en leverantör — här skall rättvisa skipas!
 Tillstå din skuld!
 Tag hit ditt guld! —
 Der syns en fattig vandrare:
 »Jag har ej guld, ej bröd att ge!»
 »Så tag det här, kamrat, och se'n — gå vidare!»
 »En vacker flicka kommer sedan;
 Ack, stackare, hon darrar redan —
 »Af mensklighet, jag ber, låt mig få vara!»
 Ah, ah, ah ah!
 »Af mensklighet mitt lif ni täckes spara!»
 Ah, ah, ah, ah!
 »Ej något guld jag med för hit;
 Förskoning, nådig herr bandit!»

*B. Crusell,
 efter Scribe.*

(En söndag på Amager.)

J o k u m.

Lisbet! Lisbet! Ack, hvad du är söt och nätt
 Se på mej rätt!

Lisbet! Lisbet! Ack, hvad du är söt och nätt!
 När jag tänker, att för mej du kan bli kall,
 Då blir glädjen genast i mitt hjerta all.

Lisbet! Lisbet! Ack, hvad du är söt och nätt!
 L i s b e t.

Jokum! Jokum! Kall för dej, det är jag ej.
 Se rätt på mej!

Jokum! Jokum! Kall för dej, det är jag ej.
 När jag är hos dej, då känner jag först rätt
 Att jag ej är skön — Gud gifve jag var nätt!
 Jokum! Jokum! Kall för dej, det är jag ej.

J o k u m.

Lisbet! Lisbet! Lägg din lilla hand i min,
 Den är så fin!

Lisbet! Lisbet! Lägga din lilla hand i min.
 Får jag den behålla till min sista stund?
 Intet mer begär jag då på jordens rund.
 Lisbet! Lisbet! Låt den stanna här i min!

L i s b e t.

Jokum! Jokum! Aldrig tar jag den igen!
 Min hjertans vän!

Jokum! Jokum! Aldrig tar jag den igen!
 Skulle hela världen vika bort från mej!
 Har jag dock min sällhets himmel här hos dej.
 Jokum! Jokum! Aldrig tar jag den igen!

J o k u m.

Lisbet! Lisbet! Hvad din lilla rosenmund
 Är sött och rund!

Lisbet! Lisbet! Ack, hvad den är söt och rund!
 O, hur glad du kunde göra mej och säll!

L i s b e t.

Jag vill gerna göra allt för dej i qväll!

B e g g e.

Jag är glad och säll, jag är glad och säll,
 Som i himlen här i qväll!

A. Säfström, efter J. L. Heiberg, f. Pøetges.

— —

(Läkaren.)

Musik af *J. N. Ahlström.*)

H a n.

Åt mig uti ditt öga blicka!
 Ett råd jag söka vill deri:
 Hvad skall jag blifva, hulda flicka,
 För att din kärlek värdig bli?
 Befall — jag trotsar stridens fara
 På ärans blodbestänkta stig.

H o n.

Nej, krigare du ej får vara,
 Det är så farligt uti krig.

H a n.

Vill du, så skall poet jag blifva:
Till molnen vill jag höja mig.

H o n.

Dig ej med molnen införlifva,
Om verkligt jag skall bli hos dig.

H a n.

Mitt land vill jag då reformera
Som patriot och publicist.

H o n.

För att oss flickor recensera
En man behöfver ej bli publicist,
Det kan han nog förut, gudnås så visst!

H a n.

Låt mig uti ditt öga blicka!
Ett råd jag söka vill deri:
Hvad skall jag blifva, hulda flicka,
För att din kärlek värdig bli?

H o n.

Nå hör: som fågelns sång i skogen
Mitt råd så lätt förklinga kan.
Hvad du skall bli? Min vän, blif trogen —
En svår befattning för en man
Och läres ej så lätt, minsann.

H a n.

Den tjensten nog jag skall försvara,
Men med ett vilkor ock för dig:
Ditt hjerta måste fullmakt vara
På denna tjenst du ger åt mig.

B å d a.

Om kärlek är den sköna våren,
Ar trohet sol'n som lifvar den.
Om våren blommar ut med åren,
Står sol'n dock qvar och lyser än.

A. Blanche.

(I Bohuslänska skärgården.)(Musiken af *J. N. Ahlström.*)

H e l e n :

Lärkan der i sitt ringa bo
Synes så rik och så nöjd;
Maken stiger mot högblå sky,
Sjunger i jublande fröjd,
Deras glädje ni väl förstår?
Så ha de fröjdats från år till år!

F l i c k o r n a.

Så har de fröjdats från år till år!

H e l e n.

Lärkan kom i den granna bur,
Smyckad med guld och korall.
Sjelf blef hon också smyckad, men dog
Snart af den grannlåt all.
Hennes sorg — ni förstår väl den?
Hon var ju skild från sin hjertas vän!

F l i c k o r n a.

Hon var ju skild från sin hjertas vän!

H e l e n.

Lärkan, herre, det är jag sjelf,
Ni har den smyckade bur;
Här är mitt bo, min make, min fröjd,
Efter min enkla natur,
Herre, kan ni mig nu förstå?
Vi hört tillsammans se'n vi va' små!

F l i c k o r n a.

De hört tillsammans se'n de va' små!

*J. Philipsson.***(Martha.)**(Musiken af *F. v. Flotow.*)

Må er himlen tillgift skänka
För hvad nu ni brutit har!

Ja, ni lyckades att kränka
 Hvad mitt hjerta kärast var,
 Hoppets stjerna, som mig lyste,
 Slocknade i natten ut;
 All den fröjd mitt hjerta hyste,
 Tack haf tack, nu är det slut!
 Ack, må er himlen tillgift skänka
 För hvad ni nu brutit har!
 Ja, ni lyckades att kränka
 Hvad mitt hjerta kärast var.

C. W. A. Strandberg,
 efter W. F. Riese.

(Emilies hjertklappning.)

(Mel. En vals af *Strauss S:r.*)

Nej, intet i verlden kan liknas vid en bal!
 En flicka, som dansar, hon glömmet alla qval,
 Begynner orkestern sitt sköna lock,
 ∴ Strax börja fötterna röra sig ock. ∴
 Ingen musik kan dock liknas vid tonerna
 Af den förtrollande Straussiska vals.
 Strauss tillhör palmerna, Strauss tillhör kro-
 norna!
 Om jag fick se'n, föll jag visst om hans hals,
 Hvad han kan göra för makalösa ting!
 Den honom hör, måste svänga sig omkring.
 Hans stråke en trollspira blef i hans hand,
 ∴ Hvarmed han löser de tungaste band. ∴
 Till Davidsons förde mig tant helt nyss en
 qväll;
 Visst aldrig jag glömmet, hur glad jag var och
 säll.
 Först satt jag så stilla, med örat spändt,
 ∴ Lyssnade noga till hvart instrument. ∴
 Men då nu tonerna jublande sväfvade,
 Likasom andar, som träda i dans,
 Blef jag orelig på stolen jag bäfvade,
 Med uti hvirfveln flög fot och flög sans.
 Min tant blef ond och sade; »Kära! sitt då
 still!»

Jag kan ej, sötaste tant! det står ej till.
 »Gör ej uppseende, flicka! jag ber.»
 :: Ack, kära tant, sjunde himmeln jag ser. ::

Och visste jag än, att mitt lif gick i »kehraus»,
 Jag tror knapt, jag motstod musiken af min
 Strauss.

Och finge jag höra Strauss sjelf, jag väl
 :: Dansade vid hans musik mig ihjel. ::
 Tant, nog din vrede jag ser utaf minerna . . .
 O, men förlåt — eller skona mig blott!
 Hela min själ är nu hos violerna,
 Basviol, valdhorn och flöjt och fagott.
 Hur är det möjligt att vara still också?
 Du sjelf ju hoppar, vi hoppa båda två;
 Ja, stode den här i den magiska ring,
 :: Tant, visst din dragkista dansade kring :::

A. E. P. Afzelius,
 efter *J. L. Heiberg.*

(Polkander i Stockholm.)

(Mel. efter en tysk polka.)

Nu Polkander är kommen! Det skall, för fan!
 Muntrare, friare bli i sta'n!
 Här, hvar de sköna med polkans makt
 Tjusas i Schnötzingers ljufva takt.
 Smekande,
 Tjusande,
 Retande,
 Svärmande
 Flyga ffickorna
 Här med lejona.
 Hvarje sprätt,
 Eldig, lätt,
 Kilar kring
 Polkans ring;
 Amor, skalken, ler —
 Man blir kär.

Nu Polkander är kommen! Det skall, för fan!
 Muntrare, friare bli i sta'n!

Här, hvar de sköna med polkans makt
 Tjusas i Schnötzingers ljufva takt.
 O, hvilket rus
 Utaf kärleks varma låga!
 Ty utan krus
 Polkans gudar ljuft dem plåga.
 Ja, Polkander är här,
 Stockholms baler att bevista;
 Gracer det plär
 Uti staden aldrig brista.
 Ja, Polkander är kommen! Det skall, för fan!
 Muntrare, friare bli i sta'n!
 Här ska' de sköna med polkans makt
 Tjusas af Schnötzingers ljufva takt!

O farväl, alla trefliga flickor små,
 Söta polköser med ögon blå!
 Utaf mitt hjerta och af min själ
 Säger jag eder ett ömt farväl.
 Bort med all sorg!
 Jag till Köpenhamn vill resa:
 Der med en korg
 Piger icke hjeltar snäsa.
 Men om jag gör tur
 Hos publiken — om så låter —
 Glad och toujour
 Då ni snart få sej mej åter.
 O, farväl, alla trefliga flickor små,
 Söta polköser med ögon blå!
 Utaf mitt hjerta och af min själ
 Säger jag eder ett ömt farväl.

C. Moquist.

— — —
(Joconde.)

(Musiken af *N. Isonard.*)

När af vår älskarinna
 Vi oss försmådde finna,
 Byta vi håg och sinn,
 Lägga om hämnd oss vinn,
 Och vi sucka och brinna

För hvarje annan qvinna.
Ack, men den första har
Ändå vårt hjerta qvar!

Sinnenas fröjd berusar
Och ombyte tjusar;
Men hvad vi kärast fått
Lefver i minnet blott,
Och tanken vänder åter
Till älsklingen, som gråter.
Ack, ty den första har
Ändå vårt hjerta qvar!

C. G. Nordfors,
efter *Etienne.*

(Orpheus i underjorden.)

(Musiken af *Offenbach.*)

När jag var prins utaf Arkadien,
Jag lefde jemnt i prakt och glans;
Men se'n jag blef en ibland Plutos män,
Tog mina björnar allt hvad som fans.
Att ingenting jag nu har qvar igen,
Kan dock ej stort bedröfva mig;
Men aldrig, aldrig blir jag glad igen,
För det jag ej fick skåda dig,
∴ När jag var prins utaf Arkadien! ∴

När jag var prins utaf Arkadien,
Jag hos de sköna hade tur;
Men också har den gått för hin alltse'n
Jag blef i Orkus en dimfigur.
Dock skulle allt ännu bli bra igen,
Om blott du kunde älska mig;
Du centrum är, och jag är radien,
Som ständigt vrider sig kring dig!
∴ Jag stackars prins utaf Arkadien! ∴

E. Wallmark,
efter *Crémieux.*

Arier och kupletter
(En half million.)

(Mel.: »Charon i luren tutar».)

När man i skutan sluter
Landkrabbor in som gisslan,
Under det nordan skjuter
Upp sin hvirfveldans;
Då blir det andra ruter —
Jämmer och tandagnisslan
Gällt genom skogen tjuter
Från kabyss och skans.

Slängpolska dansar galeasen,
Sjelf spelar Eolus basen;
Men från kajutan
Skalla kring skutan
Dofva quartetter,
Med små falsetter,

Och musikanterna, de ligga pjes vid pjes,
∴ Som mejadt gräs ∴
Till dödens krans.

Hafvet gör oss alla lika,
Vet ej af ståndsprinciper;
Rangsjukan måste vika
Vid orkanens ljud.
Fattiga liksom rika
Sjögången alla griper,
Alla blott kunna skrika:
»Hjelp mig, Herre Gud!»

Sjelfve den stolte patronen
Blir nu helt ödmjuk i tonen,
Och patronessan
Med styfva hjessan
Ar på sin plankan
From som en anka;

Och unga fröken ligger som ett mejadt ax
∴ Så mjuk som vax ∴
I svepningsskrud.

M. Cramær.

(Kröningsdagen.)

Mel.: »Jag mins den ljuftva tiden», af *Gluck.*)

När presidenten törnar
Emot hoftrapporna,
Och sekretern för björnar
Får ta till fötterna,
Qvar står i rättsförmaken
Lugn herr vaktmästaren;
Han ej begriper saken,
Men sofver godt på den.

På barnsöl skall han vara
Och på begrafning me',
Bland bröllopgästers skara
Man honom jemnt får se.
När herskapet middagen
Har slukat garska bra,
Vaktmästarn smörjer magen
Med bästa rätterna.

Så säll ej nå'n kan vara
Som herr vaktmästaren.
Han fruktar ingen fara,
Ty han är allas vän.
På honom värde sätten;
Om han ej fans — hvaba?
I soporna satt rätten
Med ledamöterna.

A. Blanche.

(Tiggarflickan eller En julafton i Blekinge.)

(Mel.: af *B. Crusell.*)

När Spele-Jakob tager till fiolen,
Då blir det rörelse i hela byn,
Tralalalalalalala — och kjolen,
Den svänger kring och står högt i skyn,
Tjo tralala, tjo tralala, tjo tralalalala tjo!

Sjelfve gamle farfar springer opp från stolen
 Och får i mormor, raska gumman, tag,
 Tralala — — — — — fiolen
 Blir mäktigaste kung i allan dag,
 Tjo tralala — — — — — tjo!

»Ack, kära Jakob, tag ett tag på strängen!»
 Så hvarje flicka i mitt öra ber.
 Tralala — — — — — och svängen,
 Den går, och flickan har en gosse mer.
 Tjo, tralala — — — — — tjo!

Men om fiolens alla strängar brista,
 Då brista hjertats strängar i min kropp.
 Tralala — — — — — den sista
 Af alla polskor spelar jag då opp,
 Tjo tralala — — — — — tjo!

A. Krook.

— — —

(Kröningsdagen.)

(Mel.: »Mitt hjerta har råkat i klämman».)

När stormarne rasa och vågen
 Kör skutan mot molnena opp,
 Och vindarne gnissla i tågen,
 Till hvem sätter folket sitt hopp?
 Till styrman — ty honom förutan
 Hur går det på stormande haf?
 ∴ Jo, fins ingen styrman på skutan, ∴
 ∴ Så bär hela skroftet i qvaf. ∴

Så folket till kungen bör sätta
 Sitt hopp emot stormarnas famn,
 Ty vill han det sanna och rätta,
 Han förer nog skeppet i hamn.
 Den satsen jag därför vill yrka
 I land som på stormande haf:
 ∴ Min kung kan jag älska och dyrka ∴
 ∴ Och likväl ej vara en slaf. ∴

A Blanche.

— — —

(Vermländingarne.)

(Folkmelodi.)

Och gossen gick sig ut i morgonstund,

Hejfilinkeli!

Så gla' och lusteli'!

Då mötte han en mö i rosendelund:

»Vill du blifva min?» sa' gossen. —

Nej, nej, nej, nej, nej!

Din blir jag väl ej,

Nog får jag en ann', sa' flickan,

Och gossen gick sig ut i middagsstund,

Hejfilinkeli!

Så gla' och lusteli'!

Då mötte han den mö i rosendelund:

»Vill du bli min?» sa' gossen —

Nej, nej, nej, nej, nej!

Din blir jag väl ej,

Får nog en ann', sa' flickan.

Och gossen gick sig ut i aftonstund,

Hejfilinkeli!

Så gla' och lusteli'.

Då mötte han den mö i rosendelund:

»Nog kan jag bli din,» sa' flickan. —

Nej, nej, nej, nej, nej!

Min blir du väl ej,

Nu har jag en ann', sa' gossen.

*F. A. Dahlgren.***(Don Juan.)**

(Musiken af Mozart.)

O, kom nu till mitt möte, kom, unga sköna,

Att den mest trogna, rena eld belöna!

Jag svär, att blott för dig jag andas;

Du hör min suck med zittrans toner blandas.

Låt i ditt ljufva öga känslan röjas,

Och låt mig se ditt bröst af vällust höjas!

Af kärleken du endast känt dess smärta;
 Kom nu och njut dess nöjen vid mitt hjerta!
C. G. Nordforss,
 efter *Da Ponte.*

— —

(Kärlek och egoism.)

(Fransk melodi.)

Pehr älska' Greta,
 Men han ledsna' snart vid sin flicka;
 Hon gick och streta
 Med sin hjertesorg.
 Bort sågs hon vandra,
 Smal och mager liksom en sticka,
 Sökte, som andra,
 Tjänst på stadens torg.
 Året förlöpte,
 Snart i ekipage åkte Greta,
 Grannlåter köpte,
 Mötte så sin Pehr.
 Pehr blef betagen,
 Ville åter fästman heta,
 Talte om hagen.
 Der de plockat bär.

Greta, hon fattar
 Pehr i hand och bjöd honom åka,
 Svarar och skrattar:
 Nej, du falske gök!
 Sitt på din tufva,
 Dela dina bär med en kråka,
 Nu är din dufva
 Fångad af en hök.

J. Jolin, efter L. Laya.

— —

(En half million.)

(Mel. af *Düben.*)

Presidenten, hvars natur
 Led af middagssolen,

Tog sig merendels en lur
 Midt i domarstolen,
 Rundtomkring sprang allt isär,
 När han börja' sin koncert
 . . . . på basfiolen.

Hofrättsrådet samma roll
 Spelte opp den skalken:
 När han skref sitt protokoll,
 Lossna' sjelfva kalken.
 Lutad emot Sveriges lag,
 Sof han hvarje förmiddag
 På . . . . missgerningsbalken.

Herr assessorn ock en stund
 Ej exemplet glömde;
 Hvar och en tog sig en blund,
 Nickade och dömde.
 Hädan ock rättvisan gick;
 Parterna afträda fick,
 Medan rätten drömde.

M. Cramær.

(Fra Diavolo.)

(Musiken af *Auber.*)

Z e r l i n a.

Se dit åt klippans branter,
 Den stolte höfdingen står der,
 Trotsig, stödd på sitt gevär,
 Hans trogna vän det är.
 Han nalkas dessa kanter,
 Med röda fjäderbusken prydd:
 Kappan, emot köld hans skydd;
 Af sammet rikt är sydd,
 Darren! Stormvinden uppenbarar
 Hans namn, och eko svarar;
 Diavolo! Diavolo!
 Diavolo!

Han skänker ej förskoning
 Åt fienden, som motstånd gör:
 Men mot de sköna som sig bör
 Han artigt sig uppför.
 Då någon till sin boning
 Han fört, så har det ofta händt,
 Att när han henne återsändt,
 Hon tankfull hemåt vändt.
 Darren! Ingen kan det förklara;
 Grannarna hviska bara:
 Diavolo! Diavolo!
 Diavolo!

Markisen.

Mitt barn, man kan sig irra,
 Ty ryktet öfverdrifva plär;
 Hvem vet, om allt, som tages här,
 Af honom taget är?
 Att grannarna förvirra
 Man ofta röfvarn skyller på,
 Och mången älskare tör nå
 Sitt mål inkognito.
 Darren! Skalkar äro de alla,
 Hvarenda kan man kalla
 Diavolo! Diavolo!
 Diavolo.

*B. Crusell,
 efter Scribe.*

(Den Stumma från Portici.)

(Musiken af *Auber*.)

Se dit åt sjön, der stormar rasa,
 Hur fiskarbåten än af vågen slungas opp,
 Än störtas åter ned: hvad fasa!
 Den arme fiskarn är förlorad utan hopp! —
 Men underbart likväl Madonnan ses ledsaga
 Den, som i nödens stund anropar hennes namn.
 Vi ej frukta, vi ej klaga.
 Ty vår båt ligger re'n i hamn.

Ibland man ser sjöröfvarskaran
 Vid stranden lägga sig att fiskarn lura på
 Och honom, som ej anar faran,
 Se'n våldsamt föra bort och uti fjettrar slå. —
 Men underbart likväl Madonnan ses ledsaga
 Den, som i nödens stund anropar hennes namn,
 Vi ej frukta, vi ej klaga,
 Ty vår båt ligger re'n i hamn.

*B. Crusell,
 efter Scribe.*

(Rika morbror.)

(Gammal folksmelodi.)

Skönaste perlor ur hafvet kan man fiska —
 Tolftusen slafvar, de dansa för min piska
 På Rio, Rio, Rio, Rio, Rio Janeiro.

Jag har negrinnor — den äldsta heter Marta —
 Säkert femtusen, och alla ä' de svarta,
 På Rio, o. s. v.

Der växer socker och snus och kaneler
 Der har jag öfver hundrade kameler,
 På Rio, o. s. v.

Der utaf russin och sviskon han man lefva,
 Gå kostymerad som Adam och som Eva,
 På Rio, o. s. v.

Silfver ur bergen man der kan taga gratis,
 Guld växer der på åker som potatis,
 På Rio o. s. v.

Der är hvar torpare så rik som en Carnegie,
 Der äter boskapen färsk spenat med ägg i.
 På Rio o. s. v.

Ja, Rio Janeiro det är ett land, som duger,
 Och ta mej sju tusan, om jag står för er och
 ljuger,
 På Rio o. s. v.

A. Blanche.

(Läkaren.)

(Folkmelodi.)

S' kulle ni ej handla å mek, lell—san,
 Granna bann, som stå i mantal väll — sann,
     Kören, gössar, pigor.
     Båmmelslart och gigor,
 Ty gladt de fröjda la båd' kropp och själ — san.
 Gamle knallen får kring väla gå — san,
 Ingen handlar, alla vill se på — san,
     Men om min pöse
     Fanns en vacker göse,
 Tösa köpte hela säcken då — san.

A. Blanche.

— —

(National-divertissementet.)(Mel.: »Upp, bröder, för konung», af *Eggert*.)

Soldaten, han älskar sin kung och sitt land,
 Gladt lifvet för begge han vågar,
 Med ära i bröstet, muskötten i hand,
 Mot tusende dödar han tågar.
 Svenskt mod och svenskt stål ta så lätt icke rost;
 Den svenske soldaten, han fins på sin post. . .
 Werda? — Det är svensken, som frågar.

Och skallar trumpeten till uppbrott — välan!
 Stridsrustad står nordmannahären,
 Den vet hvilken hjelte, som, grånad, för an,
 Och Lepzig den mins, och Grossbeeren.
 Ja, kommer vår ovän i skotthåll en gång,
 Det har ingen fara, fast freden är lång.
 Ej klicka de svenska gevären.

C. W. Böttiger.

— —

(National-divertissementet.)

(Mel.: »Djupt i hafvet på demantehällen».)

Svenske bonden ärfde svenska jorden,
 Men han ärfde ock fädrens sinn;

REGISTER.

A.

Ack, Betty af ditt ögonpar	453
Ack, det var vid källans rand	285
Ack, detta är en ängels bild	6
Ack, hvad vårt lif är eländigt	119
Ack, hur hastigt flyger ej minuten	454
Ack, hör du lilla vännen	365
Ack, i Arkadien	454
Ack, jag brukat så flitigt studera	283
Ack, låt mig i ditt milda öga	456
Ack, mot dig jag tillbaka	456
Ack, om vi hade, go'vänner, en så	120
Ack, som sänd	6
Ack, säg mig, hvar är du	355
Ack, Vermeland, du skön	456
Ack, vore jag	457
Adam gick på bara marken	121
Adams skål, vår gamle far	123
Af alla färger	458
Af allt det goda, som man förtär	7
Af allt hvad jorden bär	8
Af hjertat jag dig älskar	365
Alla, som lider	10
Allt är så tyst	458
Allt när som jag var	366
Allt under himmelens fäste	366
Alls ingen flicka lastar jag	366
Anders, han var en hurtiger dräng	124
Anders Pehrsons stuga	125
Andra må sjunga	293
Att älska Gud, kung, fäderneland	310
Att älskarinnan hyllning ge	212

B.

	Sid.
Barn jag var, sprang ur min kammar	459
Beprisad, Fyris, är din gamla strand	311
Bertas kärlek, som jag eger	11
Bevare Gud vår kung	1
Bianca, för sista gången	460
Bjöd så i Thule en konungased	311
Bland hulda väsen	308
Bland alla dagens strider	424
Bland alla land på denna jord	461
Bland forntidens seder	126
Blomman är min vän	462
Blomster i de svala lunder	463
Blott ett till afsked jag vill dig säga	463
Blott för natur	97
Bonden, han gick sig ut	367
Bor jag på det höga fjäll	127
Bort med höga ting	177
Bort med kärlek	128
Bort plog och spade	424
Brr, så plågsamt det är	294
Brusande, vilda ström	464
Bröder, jagten må vara slut	400
Bröder, när gyllne bälarne flöda	11
Bröder, hörden I signalen	400
Bröder, o slutom förbund	452
Bröder, prisom vårt jagtförbund	401
Bröder, till hyddan åter	402
Buon, giorno, mio signor	464
Bålen vinkar	129
Bär mig, julle, sakta	466
Bäst ängen stod i blomsterprakt	467
Bölja, mot stranden fraggande	579

D.

Damerna äro tyranner	298
Darrande ton i mitt bröst	355
De klädde en brud i bröllopskrud	130
Den förste April man narrar sin vän	12
Den glödande purpurbrunnen	297

	Sid.
Den sköna går in i sitt nittonde år . . .	12
Den snöiga Nord är vårt fädernesland . . .	450
Den, som vill vackra blommor bära . . .	467
Der friska vindar susa	307
Der kommer hon så fager	368
Der strömkarlen spelar	13
Der svallande böljor vagga i rad	625
Det alltid har tyckts mig	655
Det blef mig så sällsamt	468
Det bodde en bonde vid sjöastrand	368
Det bodde en bonne i grannegålen vår . .	131
Det finnes bland Kattegats yttersta skär .	545
Det förstås till examen nog är det besvär .	349
Det flaxar bland trädens stammar	624
Det gamla Göta lejon hvilar	426
Det hviskar i den stilla dalen	469
Det klang från alla klockor små	98
Det rör sig, det vimlar vid skogens bryn .	427
Det satt en gång uti ett träd en korp . .	132
Det står ett ljus i Österland	370
Det sutto två kämpar i nordanfjäll	370
Det sägs, att på jorden allt vinns	14
Det var allt om en söndagsmorgon	134
Det var en sägn i Svithiod	134
Det var en gång jag kallades: den lilla . .	471
Det var en söndagsafton	375
Det var väl fan, sa' Filén	136
Det var sent om en timma	90
Det är ej drufvan jag vill vill prisa . . .	99
Det är så roligt	472
Din stämmas klang är ljuf och mild	15
Djupt i hafvet på demantehällen	375
Dofta, dofta, blomma min	473
Dorinna, ung och fager	16
Drick, de förflyga, de susande perlorna .	137
Drick, njut, älska och dröm	137
Drick ur ditt glas, se döden på dig väntar .	138
Du blånande haf, som mång tusende år . .	474
Du gamla, du friska, du fjällhög Nord . .	476
Du ger mig lifvet	476
Du har befallt: jag är allenast	170
Du har diamanter och perlor	477
Du lilla, i skötet af skogen	647
Du med trängtande rop	477

	Sid.
Du, som der gungande svingar i gran	217
Du undersköna dal, o, säg	478
Du vårens barn, du friska	116
Då jag drog bort från våra bygder	16
Dåne liksom åskan, bröder	312
Dåre, som bjöd henne höra	478
Döden har stormat, till aska har lagt	428

E.

E litta visa ville ja' framstecka	144
Ej fursten på den gyllne stolen	142
Ej trogen kärlek kan ett motstånd lida	17
En dåre för sin framtid gråter	145
En fattig småländig	146
En fästemo jag hade	480
En gång i bredd med mig	377
En gång sad' Frans till Clara	480
En himmel, en himmel ditt hjerta ju är	481
En klippa reste stolt och hög	651
En konung, en konung syns den gamle mig	481
En krigare, som kommer	18
En lära jag om måttligheten	147
En påfve är ändock minsann	148
En sjömans brud har böljan kär	19
En sådan hedersman	301
En tapper prins med ädelt hjerta	20
En ungarl gör hvad han behagar	139
En visa vill jag sjunga, som är alldeles ny	149
En ynkelig visa jag önskar att sjunga	91
Enligt hvad man väl af skrifterna kan finna	352
Ensam du är ej	482
Ensamheten mig ej döljer	19
Ensam i bräcklig farkost vågar	482
Ensam i dunkla skogarnes famn	483
Ensam jag skrider fram på min bana	484
Ett moderlöst barn i skogen går vall	484
Ett vänligt öga vi på er kasta	21

F.

Fall, lätta snöflock, fall	485
Fantasterne, de skrika	24

	Sid.
Fast jag är en liten, liten flicka	100
Fjorton år va' ja' i Filpesta'	149
Fjerran min älskling	398
Fladdrande fana, lös dina vingar	312
Flickan gick på ängen och räfsade hö	378
Flicka, vill du mig tillhöra	23
Flickan är vacker, och medel hon har	22
Flickor, jag beder	486
Fly ej kärlek från min hydda	487
Forntida minnen, vaknen och brinnen	313
Framåt, du tappra riddarskara	429
Framåt, framåt på ljusets bana	314
Framåt, I gossar blå	429
Framåt till ett prof med det klingande stål	488
Fransyska, tyska och latin	352
Friare har jag så många som dagar	25
Frihet bor i Norden	314
Friskt slår vårt hjerta	314
Fritt är sjömannens lif	27
Fröjd i hjertan och pokaler	251
Fågeln på grenen	488
Fåglarna qvittra	489
Fädernesland, hvars härliga minnen	315
För frihet, fädernesland och kung	430
För frihet, rätt och fosterland	315
För att gumman min blifva qvitt	28
Förgäfves i mörkret jag famlar	29
Förr du sjöng båd' natt och dag	489
Förr mitt värf jag sorgfritt skötte	30
Förr ständigt i krig	490

G.

Genom natten sången klingar	356
Gesälln kring verlden vandrar	30
Gick jag mig uti lunden gröna	378
Gif akt! Hvem der? Hu, sjön är grön	491
Glada vårars sällskap, lyran	492
Glad såsom fågeln i morgonstunden	644
Glädjens blomster i jordens mull	378
God natt, du drottning i gyllene skrud	493
God natt, min lefnads klara stjerna	356
Goda gosse, glaset töm	150

	Sid.
Godt folk, jag vill sjunga	31
Godt folk, jag är en fattig gosse	494
Gossen kom så rak	151
Gossen min bor i Alunda by	152
Gossen uppå berget stod	101
Grönskande jord, min helsning tag	495
Gud, jag anropar dig	431
Gubben och gumman skulle spela på trumman	101
Gubben och gumman, de skulle köra vall	101
Gubben och gumman satt och drog	102
Gullmanig fåle	495
Går mig världen mot	498
Göterne fordomdags drucko ur horn	243

H.

Hallå, hallå	403
Han låg ej, nej, han stod och blödde	498
Han är den vän, hvars blick jag söker	499
Hans röst man hörde på afstånd re'n	649
Har du sett Ljusnan högt vid nordanfjäll	316
Har du sett solen, hur hon går	432
Hej, flickor små	433
Hela da'n på lektioner	317
Hell dig, du höga Nord	318
Hela världen löper, sägs det, kring	500
Helvetiens berg och dalar	31
Herr Sten, den unge Sture	82
Herdar och herdinnor, de vakta sina får	379
Herr Carl, han gick för sin fostermoder in	379
Himlaförsyn, min hand ledsaga	32
Hjeltar, som bedjen	319
Hjertat mig klämmer	158
Hjorden betar och klockan klingar	656
Hopp, hopp! Se så, se så	500
Huh, huh, huh, jag fryser	502
Hufvudsaken för Martis gossar	91
Hulda rosa — fjäriln frågar	357
Hur din kind är purpurröd	503
Hur du vänder dig	381
Hur gick det med oss alla	33
Hur hårdt för den att springa	34

	Sid.
Hur många här i världen till sin lycka går	35
Hur ser man ej i staden gå	73
Hur varmt slår ej hjertat för hemmet	320
Hur underlig är jag till sinnes i dag	508
Hvad blixtnur sköldmöns blickar	320
Hvad mänd det landet heta	504
Hvad jag har lofvat, det vill jag hålla	381
Hvad jag vill säga vet du väl	36
Hvad är det, som gör våra män till därar	36
Hvad vill du? flickan sade	157
Hvad är vår första pligt	159
Hvad är de skandinavers land	322
Hvad är det som lifvar den matta blick Hvarför skall man tvinga mig att sjunga	161
Hvar jag är, du frågar, flyktig vorden	505
Hvart jag blickar hän	505
Hvarthän på nattlig, dunkel bana	37
Hvar är ditt hem	506
Hvem glömmet väl det landet sköna	507
Hvem känner ej, hvem har ej sett	323
Hvem är ängeln, från hvars luta	38
Hvem vakar väl öfver de menlösas ro	508
Hvi längtar du åter till fädernestrand	103
Hvila vid denna källa	509
Håll takten, du jernsmidda åra	162
Här, bröder, vi samlas i lofliga värf	510
Här i jordens jemmerdal	164
Här växer en qvist uti mitt bröst	39
Härliga land	382
Högre mot sanden	318
Högt strålar morgonsolen re'n	511
Högt här uppå berget	512
Högt upp imellan gråa fjällen	512
Högt upp i Norden	625
Hör du vid årornas takt	513
Hör, göken, han gal uti skogen	514
Hör jag forsens vilda fall	515
Hör jag rätt? Ur djupa furuskogen	515
Hör klockorna klinga till aftonbön	516
Hör oss, Svea	517
Hör på ho', lilla Greta	346
	39

	Sid.
Hör, sjöman, Lisken sade	41
Hösten är kommen, hör stormarna gny	517

I.

I alla fåglar, hvilkas sång	518
I blomman, i solen	519
I denna enkla, låga hydda	41
I djupa källarhvalfvet	155
I en helig tystnad	520
I ensliga stugan en kulen qväll	520
I fallets stund, då menskans ande dömdes	521
I Finland, der åto vi rofvor och gröt	85
I fjerran, der vinkar en grönskande ö	643
I fjor vid jul, då grisa' mi' ko	165
I flyktande gäster från främmande strand	522
I fridens stilla dalar	523
I fröken Perpetua Getings salong	291
I gamla Svea land	166
I Januar', hur fredligt då	42
I Januari månad, gutår	166
Igenom den mörka, den villande skog	404
Illa glada ungdomsskara	524
I min ungdom det gladdde mig att sjunga	382
I morgon reser vi till Dalarne igen	167
I många former trifs det sköna visst	237
I Norden växer en ädel stam	523
I rosens doft, i blomsterlundens gömma	43
I skog, i skog	405
I skogen har jägarn sin renaste fröjd	406
I skogen finns ej mer en gren	524
I skogen vid milan sitter far	525
I solglans än snöklädda fältet står	526
I Sverige, vårt fria, vårt härliga land	434
I teologer, I, som trön allena	168
I tornets djup, fördold för verdens öga	44
I villande skogen helt ensam jag satt	526
I vänner, skön är unga dagen	44

J.

Ja, ett schackspel skall utföras här	97
Ja, flickorna de älska oss	45

	Sid.
Ja, si, fruntimren sqvallra	48
Ja, sorgen är skuggan af lifvet	548
Jag bor i bergets salar	528
Jag, fattig gosse, vaktar, vid griud	156
Jag frågar hin ätter Harrgåls-Ola	169
Jag föddes till världen	382
Jag gerna upp mot himlen ser	103
Jag hade en vän	529
Jag har en landtlig stuga	529
Jag har min lust och mitt sinne för mig	530
Jag helsar dig, fredliga flagga	531
Jag hoppar och dansar	45
Jag icke någon vällust känner	171
Jag kysser dig och ledsnar ej	532
Jag känner en undangömd hydda	535
Jag minns den ljufva tiden	172
Jag minns, då jag var en liten en	648
Jag minns ett bröllop i nästa gaur	174
Jag minns ett land, der långa vinterqvällen	537
Jag minns ett land, dertysta stjerneqvällen	536
Jag ser mot himlen allt för gerna	538
Jag ser på dina ögon	383
Jag sjunger: hi! och jag sjunger: hej!	216
Jag sjunger och dansar, så glad i mitt sinn'	46
Jag spelar och jag dansar	538
Jag stod för spegeln för att kamma	539
Jag såg en fjäril kring en blomma svärma	541
Jag sökte en syssla med lön uppå stat	47
Jag vaknade upp	302
Jag vet en helsning mera kär	542
Jag vet en vrå imellan bergen	542
Jag vet ett land, långt upp i höga nord	324
Jag vet ett ord, som gifver mod	544
Jag vet mig så fager en äppelgård	544
Jag vill gå vall	383
Jag vill ha rus, ett glädjerus hvar dag	178
Jag vill orden ta tillbaka	384
Jag ville gerna hvarje stund	175
Jag är en lärd magister, jag	48
Jag är i skogen födder	347
Jag är lycklig, mine bröder	180
Jag är så säll	347
Joachim uti Babylon	181

	Sid.
John var hviter och Jim morjan	83
Jord och himmel jag	384
Julafton var inne och glädjen var ny	281
Julisol förbränner björkens lock	406
Jungfrun går jägarspår	49
Jägare opp	409
Jägare tag	411
Jägarlifvet är så härligt	408

K.

Kersti, kom du, så vele vi svänga	183
Klagande sång	357
Klang, se blödande drufvorna	184
Klingen, klingen, ljufva toner	548
Klockarfar, han skall nu allting bestyra	50
Klocka, ring	549
Kom, afton, sänk dig neder	549
Kom, glädjens vän	185
Kom, hjälp mig ned från vagnen här	550
Kom in, kom in, du lille sparf	218
Kom, kom, kom	186
Kom, låt' oss lifvets sorger glömma	186
Kommer du åter med gudaprakt	324
Kom, sköna flicka, följ med mig	551
Kom, sköna maj, och blicka	104
Kom ur valsen, kom på tå	187
Kors, utan glas du ser ut, din kanalje	188
Krigarn hvilar sig i mark och skog	435
Kristallen den fina	386
Kråkan sitter på kyrkotak	106
Kung Carl, den unge hjelte	325
Kung Ring med sin drottning	552
Kuno, trogen systerkärlek	554
Kalkarna fram	557
Källan sprang ur jordens barm	556
Känner du det land, der höga lagrar stå	92
Känner du landet, det härliga, rika	327
Käre bröder, så låtom oss supa i frid	199

L.

Leende bild, ila ej hän	558
Lifvet förgår som en flod	559

	Sid.
Lifvets glädje är så kort	559
Lik en Afrodite, inbäddad mellan dunen	190
Likt en monark, jag här befaller	51
Lilla blomma, hvarför sjunker armen	561
Lille Calle med sitt svärd	106
Lille Carl, sof sött i ro	108
Lilla Clara, förebrå ej mig	109
Lilla vackra flicka, om du vill	561
Lisbet, Lisbet, ack, hvad du är söt	52
Liten pilt hade en liten gullvagn	109
Litet gnabb ibland	563
Ljuf är nattens fred	358
Ljufva aftonvindar leka	362
Lycksalig den, som, stödd på eget stop	192
Långt bort vid horisonten	563
Låt dina portar upp	328
Låt mig uti ditt öga blicka	53
Låt' oss leka hög och dufva	564
Lärkan der i sitt ringa bo	55

M.

Malins milda öga	566
Mandom, mod och morske män	386
Man prisar en forntid	193
Man satt vid en dryck högst asketisk	296
Man vet ju, att qvinnan förmår	306
Mars, det är en allt för märkvärdig	286
Marsch, bussar, gån på	436
Med flickan är bäst på tu man hand	95
Med fröjd uti hjertat	194
Med haf och klippor till sitt värn	436
Med ingen på jorden vill jägaren byta	413
Med hjertat varmt, med ögat ljust	567
Menar du, min bror, att den är säll	164
Mer lycklig är Kresus	196
Min koja har stått så mångt år	568
Minns du den gången	358
Minns du ett land, orangens hemlandsbygd	577
Min snälla flock	387
Min son, mitt svärd jag lemnar dig	437
Mitt hjerta har råkat i klämma	196
Mitt lif är en våg	568

	Sid.
Mitt svärd, fort ur skidan	438
Mossbelupen hydda	569
Movitz skulle bli student	197
Må er himlen tillgift skänka	55
Mårten Holk, af ingen känd	199

N.

Necken, han spelar på böljan blå	571
Nej, intet i verlden kan liknas vid en bal	56
Nej, jag vill ej bli kär	200
Nog minns, jag hur det var	387
Nog minns jag mig och en annan vän	572
Nog vet jag, hvad jag ville vara	572
Nu dagens öster på topparne höjes	412
Nu dufvan gömt sitt hufvud	449
Nu komma kalla dagar	553
Nu Polkander är kommen	57
Nu tror jag, det kan vara tid	203
Nyss en vacker qväll jag satt	573
Nå, men har man sett	204
Näns du att gå från din maka	414
När aftonrodna'n tröttad	574
När af vår älskarinna	58
När fordomdags göten framträdde	205
När i nattens sköte säll	359
När jag bärs ur mitt hus	207
När jag dricker, vinets gud	208
När jag har en plåt att dricka	210
När jag hem skulle gå	93
När jag var prins utaf Arkadien	59
När lillan i vaggan hörs skrika	175
När man i skutan sluter	60
När månen vandrar på himlen blå	574
När Nordens ovän hotar	439
När presidenten törnar	61
När skämtet tar ordet	210
När solen går upp öfver skogens bryn	415
När solguden strålar på fjällen	416
När som jag tjente bonddräng	211
När som solens klara ögon	576
När Spele-Jakob tager till fiolen	61
När store Sanct Anton	282

	Sid.
När stormarna rasa	62
När stormen öfver hafvet flyger	577
När våren kommer, då vakna sippor	215

O.

Och bonden, han körde till furuskog	388
Och dagen lider	658
Och far min salig, han var en skeppare	580
Och femton finnar, de segla till en ö	219
Och flickornas kärlek och ängarna grön	389
Och först så prisa' de Inga Lena	220
Och gossen gick sig ut i morgonstund	63
Och hafvets unga tärna	84
Och hej, dunkom så länge vi lefvom	220
Och inte vill jag sörja	389
Och jag skall gå i gröna lund	153
Och jungfrun gångar sig åt linden	389
Och liten Karin tjente	390
Och liten pilt, han sitter en kulen hösteväll	582
Och minns du, hvad du lofvade	391
Och när jag var en liten gosse	391
Och när som flickorna de gifta sej	392
Och Petter Jönsson, han såg i «Fädernesl.»	287
Och pilten sprang neder till sjöstrand	585
Och qvällen nalkas och dagen flyr	653
Och riddaren red genom grönskande lund	645
Och rödgallonen talte	392
Och sjalen, som du gaf mig	221
Och sjön, han slår så hårdt mot strand	585
Och vårsol lyste vid österns bryn	575
Odlaren strör i mörka mullen	586
O, föll uti ditt unga hjerta	586
O, Gud, som styrer folkens öden	349
O, hade jag ett ögonpar	586
O, hulda barndomsängel	578
O, hur härligt majsol ler	348
O, kom nu till mitt möte	63
O, kom åter	587
O, låtom oss svärja ett fostbrödralag	329
Om gäld och grund och dryck och äta	351
Om sommaren sköna	393
Opp, Amaryllis, vakna, min lilla	587

	Sid.
Opp, gamle hållkarl vid norra polen	419
Orpheus sjung: vid lutans toner	87
O, se ej så med tårfyllt öga	359
O, säg, hvilket lif är mer manligt	418
Otaliga vågor vandra	657
Outtröttligt fram vi tåga	420
O, yngling, om du hjerta har	329
Oändligt stort mitt rike är	589

P.

Paradis hade visst Adam och Eva	222
Per svinaherde	394
Per älska' Greta	64
Portugal, Spanien	224
Presidenten, hvars natur	64
Pressa drufvan, glaset fyll	225
Pro vall, pro vall	395
På berget jag sitter	589
På en ödslig håll	590
På nattlig strand	591
På sin höjd kapellets spira	592
På ängen under det mörka fjället	533
På öppna fönstrets böljande gardin	226

Q.

Qvällens guldmoln fästet kransa	592
---	-----

R.

Raskt i striden fram	441
Redan hann sin purpurslöja	593
Re'n mörkt det blir i qvällen	363
Re'n sig qvällen synes höja	595
Re'n sommarn flytt sin kos	330
Rida, rida ranka	110
Ro, ro, liten kind	110
Ro, ro åt fiskeskür	111
Rundtom i festliga salen går dansen	595
Rundtomkring hvilu rar	596

	Sid.
Räds ej, du ljufva	596
Räfven hviskar så här en dag	228

S.

Sakta, hon slumrar redan	361
Sakta glida vimpelklädda båtar	584
Sakta, sakta, tyst på tå	360
Sakta susar det i lunden	361
Se dit åt klippans branter	65
Se dit åt sjön, der stormar rasa	66
Se glad ut, se glad ut	597
Se god dag, min vän, min frände	230
Se konvaljerna små	598
Se öfver dal och klyfta	599
Ser jag stjernorna sprida	348
Sitter i högen högättad höfding	601
Sjung, liten fågel, på grönan qvist	604
Sjung om studentens lyckliga dar	331
Sjutton år tror jag knappt att jag var	88
Skall någon rolighet i byn gå för sig	231
Skogen står tyst	604
Skogen talar, böljan talar	604
Skomakaren med hudar och skinn	232
Skulle jag gå fästeman förutan	233
Skulle jag gå sta' å fria	395
Skymmande skogar och ödsliga ställen	87
Skål för den jord	234
Skål för Upland, skål	234
Skönaste perlor ur hafvet kan man fiska	67
Skönt liksom solen i qvällen	605
Skönt strålar väl majsoln	332
Slumra i skuggan af natten	362
Snabba äro lifvets stunder	605
Snart är din sällhetstid förfluten	236
Snäll är en flicka	140
Sof du, min lilla	111
Sof, oroliga hjerta, sof	606
Soldaten, han älskar sin kung och sitt land	68
Solen alltre'n öfver kullens topp	607
Som stjernan uppå himmelen så klar	395
Som söner af det gamla Norden	441
Spring, min snälla ren	608

	Sid.
Staffan var en stalleträng	396
Stilla skuggor breda sig i qvällen	332
Stilla, o stilla	609
Stilla öfver land och vatten	646
Stjernorna blinka	610
Stod vid källans klara väg	611
Storm och böljor tystna re'n	239
Strid på brädden af en graf	612
Studenter äro muntre bröder	333
Stunden bortilar	613
Studentens glada lif	310
Student, om du det namnet värd	332
Stundom äfven vaken drömmer jag	614
Stå stark, du ljusets riddarvakt	442
S'ulle ni ej handla	68
Supa klockan öfver tolf	242
Svenske bonden ärfde svenska jorden	68
Svårare seglats man aldrig finner	69
Sväfven, höga toner	614
Svärmor, ho' har ett fasligt hufvudbry	244
Syrach vill en sats försvara	245
Så klar som hennes öga	363
Så lunkom vi så småningom	246
Säg farväl, lilla fjäril, åt nöjen	70
Säg, hvi står du der ensam	71
Säg kära Ingri	71
Säg mig den bästa kunskapsgren	248
Säg mig ej välkommen	615
Säg, om det ej min Selma är	421
Säg oss ditt namn, du fruktansvärde	348
Sällhetsskapande förmåga	250
Sätt maskinen i gång, herr kapten	334
Söner af ett folk, som blödt	443
Söner af göternes mardom och ära	343
Sörj ej den gryende dagen förut	253

T.

Tag ditt glas och drick ur	94
Talar jag i vänskaps namn	615
Tills jag hunnit bli en ordensbror	254
Till skogs en liten fågel flög	616
Till vapen upp	444

	Sid.
Till Österland vill jag fara	397
Tjusande bild ur de forna da'r	617
Tomma glas i godt kalas	256
Tonernas vågor	617
Tra la la la la	156
Trararam, trararam	289
Tram, tram, tram	446
Trindskallar ä' vi allihopa	256
Tro ej glädjen, den försvinner	618
Trots allt hvad vise män förkunna	303
Trädet stod färdigt med blad	623
Tula i tall	397
Tuppen der med fjädrar rara	73
Två sköna länder vet jag	334
Två vänner, de göra ett par	397
Tänker du, att jag förlorader är	398
Tänk någon gång på den	618

U.

Ulla, min Ulla, säg, får jag dig bjuda	619
Under Svea banér	446
Unga flicka, i din vår	620
Unga flickor, lätta väsen	621
Ungmän i lunden på jagtnätet band	622
Upp, bröder! För konung och fädernebygd	335
Upp, fosterlandets äkte söner	446
Upp genom luften	336
Upp kandidater	337
Upp, låt' oss sjunga	338
Upp, sjöman, till hafs nu skynda dig	623
Uppsvearnes tåg går med makt	338
Ur Ossians dunkla sagoverld	339
Ur stormarne ser jag en aflägsen hamn	626
Ur svenska hjertans djup en gång	3
Ur vägen, ur vägen	257
Usch, den skutan är	258
Ute blåser sommarvind	111
Uti en dag af ljufelig dager	627
Uti Hamburg har qvinnan en egen natur	74
Uti mandelträdens lunder	75

V.

Var frisk och glad	115
Varmare väl mångstäds lyser solen	628

	Sid.
Vi bundt hop din bröllopskrans	76
Vid femton års ålder blef stugan mig trång	629
Vid första kallelsen att dricka	259
Vid glasens klang	260
Vid hafvet på ensliga stranden	632
Vid månens sken	633
Vid vindars sång	634
Vi fanne den sköldmö, som nordan står	451
Vi gossar, vi kappas	261
Viken, tidens flyktiga minnen	340
Vikingasäten, åldriga lundar	341
Vilda, mäktiga sinne, njut	422
Vindarne sucka uti skogarne	651
Vinet fradgar, ögat glimmar	304
Vintern rasat ut bland våra fjällar	343
Vi ska' ställa till en roliger dans	398
Vi skiljas åt, I käre, trogne vänner	77
Vi skulle ansedda bli som noll	77
Vore du ett ax	636
Vore jag blomma	637
Vore jag löjtnant	78
Vyss, vyss	113
Våren slår ut sina vingar af gull	344
Våren är kommen. På sina kransar	345
Värliga vindar draga	347
Vårt land, vårt land, vårt fosterland	4
Vår verld är ju endast en kurra	263
Väl den, som bor i eget bås	165
Välkommen, du sköna	637
Välkommen, o måne, min åldrige vän	639
Väl är det sagdt, att mönsterstater	87
Vänner, jag sjunga vill för eder	79
Väsen, som lyden	80

Y.

Yngling, kransa dina hår	466
------------------------------------	-----

Å.

Å bergig ås, der står mitt hus	640
Å bremsen, han for te Permess	266
Å dunna, rassa tre	268

	Sid.
Å efter vi nu sitter i stugan	270
Å grisen sprang åter å fram	273
Å gubben bygde ett bastutak	274
Å jungfrun i högande loftet	275
Å jänta å ja'	277
Åldrige vän, dig prisa jag vill	81
Å varre kan foll allri finnas te	279
Å Öli ä' mi' sockerdocka	280

Ä.

Ädla skuggor, vördade fäder	81
Älskar du för skönhets skull	642
Älskvärda ros, så täck och så mild	82
Ängel, säg mig, hvem du är	479
Ännu barn, mitt späda minne	86

Ö.

Öfver fjällarne grå är det natt	422
Öfver skogen, öfver sjön	643

STOCKHOLM,

J. W. HOLMS BOKTRYCKERI,

1884.